

Frančiškov prijatelj

1
2016

Usmiljenje

8

17

20

34

UVODNIK.....3	OB LETU USMILJENJA.....22
Poganjki ljubezni	Spoved
BOŽJA BESEDA.....4	MOZAIK.....24
OB IZVIRU.....5	MOLITVENA NAVEZA.....30
Biti usmiljen	Večerna molitev brez besed
OB SVETEM PISMU.....6	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....32
»Pri Gospodu, našem Bogu je usmiljenje in odpuščanje« <i>Dan 9,9</i>	Prinašati luč Božjega usmiljenja in ljubezni
ZNAMENJE ČASA.....7	FOTOUTRINKI.....34
Naj se božje usmiljenje dotakne tudi vašega srca	Relikvije p. Pija v Sloveniji
TEMA: USMILJENJE.....8	BRAT KAPUCIN.....35
Usmiljeni kakor Oče	Br. Andreas Waltermann
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....14	NOVI SVETNIKI.....37
Bodi pripravljen – vedno pripravljen ... na sestro smrt	Blaženi mučenci iz škofije Chimbote
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....15	IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....38
Vsak dan - usmiljenje	KNJIGA.....40
FO IN FRAMA.....16	»Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!« (Lk 6,36)
INTERVJU: BR. MILAN KVAS.....17	FILM.....41
Dobra volja prihaja iz zadovoljnega življenja	Soba (Room, 2015)
POKLIC SI ME.....20	OBVESTILA.....41
Juhej, postal bom brat kapucin!	ALI VEŠ42
	Ste vedeli, da ...
	UJETO V OBJEKTIV.....43

RELIKVIJA SV. LEPOLDA MANDIČA

Med nas prihaja relikvija,
telo sv. Lepolda Mandiča.

V ponedeljek, 18. aprila 2016

bo prispelo v cerkev v

Ljubljani-Štepanja vas (pri bratih
kapucinih). Ob 11h bo sprejem,
ob 11.30h pa bo sv. mašo vodil
ljubljski nadškof Stane Zore.

Potem bo vse do 17 ure priložnost
za tiho češčenje.

Pridite, počastimo in
priporočimo se
sv. Leopoldu Mandiču.

Franciškov prijatelj • XXVII/1 (199) • 2016

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
uredniški sodelavci: Fani Pečar, br. Jože Smukavec, Brina Smovnik • naslov uredništva: Franciškov prijatelj, Mekinčeva 3,
1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si • revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.
Grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana • tisk: Littera picta d.o.o., Ljubljana.

Foto: Izidor Šček, Radio Ogmijšce

Poganjki ljubezni

Ko gremo po večjih mestih je po navadi pred cerkvenimi vrati kakšen berač, ženska ali otrok, ki prosi vbogajme. V meni se ob tem pojavijo mešani občutki. Po eni strani so to ljudje, ki so poslani in celo izkoriščani, da morajo svojim gospodarjem prislužiti čim več denarja. Koliko ga od tega dobijo oni in v kakšnih razmerah morajo živeti? Po drugi strani pa so prav tako ljudje, ki imajo Kristusov trpeči obraz. In včasih sem usmiljen in jim podarim kakšen evro ali dva. Odločiti se moram, s kakšnimi očmi bom gledal. Kar pojavlja se mi vprašanje, kaj naj storim in kako naj ravnam? Ali zmorem deliti to, kar imam, pa tudi svoj čas, kakšno besedo in tako izkazovati usmiljenje.

Ko se je Frančišek zazrl v Kristusa in vprašal: »Gospod, kaj hočeš, da storim?« je zaslišal glas: »Frančišek, pojdi in popravi mojo Cerkev, ki je, kakor vidiš, vsa v ruševinah.« V tistem trenutku se je Frančiškova ljubezen do Gospoda Jezusa Kristusa, ki ga je pripeljala do čudeža vtisnjenja ran na La Verni, prelila v njegovo ljubezen do Cerkve, saj je iz Jezusovih besed jasno spoznal, da je ta Cerkev

Kristusova Cerkev. Vera, s katero je sprejemal evangelij in Cerkev, ter ljubezen, s katero je ta evangelij živel v Cerkvi, ga nista vodili v kritiko papeža, škofov in duhovnikov, kar je bilo v tistem času – kakor danes – nadvse priljubljeno in splošno razširjeno ravnanje. Frančišek je po navdihu spoznal, da prenove ne prinaša množica besed, kazanje s prstom in opravljanje na uličnih vogalih ali v prijateljskih družbah zarotniških som2išljenikov, ki si predstavljajo, da s svojim ravnanjem spreminjajo svet na boljše.

Frančiškov odnos do Cerkve zaradi časovne odmaknjenosti nikakor ni preživet. Potrebno je naše osebno spreobrnjenje, ki se rodi iz zazrtosti v Kristusa in v njegov evangelij. Tako se rodi nov poganjek ljubezni, ki se po milosti razrašča v novo življenje.

Naj nam leto usmiljenja, ki ga živimo pomagamo, da bo v nas čim več poganjkov ljubezni. Tako bomo lahko usmiljeni kakor Oče. In v nas bosta najgloblji mir in veselje.

Služabnika usmiljenja sv. Pij in sv. Leopold Mandić, sinova sv. Frančiška, nam kažeta, kako je človek lahko orodje usmiljenega Očeta. In kakšna je tudi danes pot k Očetu. Bogu hvala, da se lahko z njima tudi srečamo.

br. Vlado Kolenko

»Vam pa, ki poslušate, pravim: Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo. Blagoslavlajte tiste, ki vas preklinjajo, in molite za tiste, ki grdo ravnajo z vami. Tistemu, ki te udari po enem licu, nastavi še drugo, in kdor ti hoče vzeti plašč, mu tudi obleke ne brani. Vsakemu, ki te prosi, dajaj, in če kdo vzame, kar je tvoje, ne zahtevaj nazaj. In kakor hočete, da bi ljudje storili vam, storite vi njim. Če ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno priznanje vam gre? Saj tudi grešniki ljubijo tiste, ki njih ljubijo. Če namreč delate dobro tistim, ki delajo dobro vam, kakšno priznanje vam gre? Tudi grešniki delajo isto. In če posojate tistim, od katerih upate dobiti nazaj, kakšno priznanje vam gre? Tudi grešniki posojajo grešnikom, da prejmejo enako. Vi pa ljubite svoje sovražnike. Delajte dobro in posojajte, ne da bi za to kaj pričakovali.

In vaše plačilo bo veliko in boste sinovi Najvišjega, kajti on je dober tudi do nehvaležnih in hudobnih. Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!«

Lk 6,27-36

Biti usmiljen

Biti usmiljen, kakor je usmiljen nebeški Oče – nedosegljiva zahteva ali čudovit izziv?!

Sam verjamem, da Jezusova beseda ob dejstvu, da me izziva, kaže tudi pot in daje moč za življenje, h katerem me vabi. Zato, ja, hočem biti usmiljen kakor je usmiljen naš Oče. Zavedam pa se, da je to proces, v katerega vstopam vsak dan znova in se v njem po moči Svetega Duha spreminjam iz trdosrčnega, vase zagledanega, starega človeka v svobodnega, ljubečega, usmiljenega človeka v Jezusu Kristusu.

Pri vsem tem je bistvena vloga Svetega Duha!

Postati popoln, kakor je popoln naš nebeški Oče – kot piše evangelist Matej – oziroma usmiljen, kakor je usmiljen Oče – po Lukovi varianti – ni in ne sme biti moj projekt. V primeru, da bi sam poskušal postati podoben Jezusu, ki je obličje Očetovega usmiljenja, bi bil vnaprej obsojen na neuspeh. Zavrtel bi se v krog razočaranj in porazov, Jezusove besede pa bi postale samo vir frustracij namesto, da bi iz njih privrela preobražujoča moč. Moja svetost, katere bistveni del je tudi usmiljenje, je delo Svetega Duha. Svet sem toliko, kolikor dovolim Duhu, da deluje v meni in po meni, da me spreminja, osvobaja, posvečuje.

V moči Svetega Duha se tudi tako nemo-goče zahteve, kot jih Jezus polaga pred nas v evangelijskih vrsticah, ki sem jih izbral za razmislek, spremenijo v življenje. »Ljubite svoje sovražnike ... blagoslavlajte tiste, ki vas preklinjajo... molite za tiste, ki grdo ravnajo z vami ...«

Kakšno neverjetno svobodo srca in moč mora imeti tisti, ki je sposoben to Jezusovo naročilo živeti. Ta svoboda in moč lahko privreta samo iz Jezusovega srca, ki neprestano utripa v ritmu usmiljenja. Iz tega srca, prebodenega iz ljubezni do nas, priteka življenje, ki nas napravlja podobne nebeškemu Očetu. Mene, grešnika, Gospod Jezus v moči Svetega Duha napravlja, podobnega svetemu, vselju-bečemu, neskončno usmiljenemu Očetu – podobnega v ljubezni, v usmiljenju ...

Nekoč sem prebral, da se človek lahko spremeni šele takrat, ko mu Božja ljubezen zalije srce. Tako zelo res je to! Zato kličem z vso vero, ki jo premorem: »Usmili se me, Gospod, in stori, da tudi moje srce postane usmiljeno!«

br. Jaroslav Knežević

»Pri Gospodu, našem Bogu je usmiljenje in odpuščanje« *Dan 9,9*

Od novembra sem poslušamo tako ali drugače o usmiljenju, saj je papež Frančišek razglasil sveto leto usmiljenja. O tem se govori po dolgem in počez. Se razlaga s tega in onega vidika. Pa vendar me presune vprašanje: Ali sploh vemo, kaj je usmiljenje? Ali sploh vemo, kaj pomeni biti usmiljen?

Ko sem prebirala razne odlomke v Svetem pismu, kjer je govora o usmiljenju, sem prišla do nekakšne ugotovitve, da je mogoče prav v luči tega blagra (»Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.« Mt 5, 7) najbolj vidna razlika med Staro in Novo zavezo. Kar nekajkrat sem v Stari zavezi naletela na veliko in neskončno Božje usmiljenje do vseh, ki se ga bojijo, na drugi strani pa kazni brez usmiljenja do hudodelcev (glej razne preroke). Površni iskalec bi hitro prišel do sklepa, da je starozavezni Bog maščevalen in da kaj hitro kaznuje nepokorščino in greh. Ampak to je le na prvi pogled tako.

Starozavezni človek se zelo dobro zaveda neskončnega Božjega usmiljenja, saj večkrat zasledimo, kako kliče po Njegovem usmiljenju tudi takrat, ko si je v zavesti, da ne ravna v skladu z Božjo voljo. Mogoče je še največkrat kaznovan greh napuha, ko je človek prepričan, da zmore vse sam in da je sam sebi edino merilo.

V Novi zavezi Jezus postavi vse na pravo mesto. Nič ne popušča v primerjavi s Staro zavezo (Natančno še enkrat preberi blagor!): usmiljenje bom dosegla, če bom tudi sama

usmiljena. Če sem slučajno bila prepričanja, da me novozavezni Bog ujčka ne glede na vse moje „bedarije“, sem bila ves ta čas v hudi zmoti. „Brez usmiljenja“ mi da vedeti, da zame usmiljenja ni, če ne začnem gledati na življenje skozi oči drugega. Resnično prava vera Vanj je temelj mojega bivanja v odnosu do bližnjega. Ne morem trditi, da verujem v Boga, hkrati pa delam zlo zoper sočloveka. Res mi odpušča moje „bedarije“, vendar mi jasno kaže, da do odpuščanja pridem po poti, ki je tlakovana z mojimi dejanji milosti.

Prav tu gre Jezus še dlje v primerjavi s Staro zavezo, še bolj v skrajnost. Ko berem šesto poglavje v Lukovem evangeliju, lahko hitro pridem do spoznanja, da nimam nobenega zasluženja, če sem dobra do tistih, ki so dobri do mene. Biti dober do vseh, ne glede na vse, je pravo približevanje Božjemu usmiljenju: »Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!« (Lk 6,36)

Usmiljenje: velikokrat se zgodi, da je to beseda, ki je zelo pogosto na jeziku. Kaj pa v srcu in dejanjih? Obenem se vame priplazi tudi bojazen, da bo tudi ostalo le pri besedah. Bog mi daj dovolj trdne volje, da ne bom ostala le pri leporečenju. Saj ne potrebujem delati velikih dejanj svetovnih razsežnosti, dovolj je, da vse skupaj prepustim Bogu, da postavi na pravo mesto.

Lea Bric

Naj se božje usmiljenje dotakne tudi vašega srca

Resnično se bojim, da bo sveto leto usmiljenja ostalo zagrnjeno v kopice besed, ki ne bodo našle ljudi, da bi jih spravili v življenje. Besede namreč, vse besede, ki govorijo o usmiljenju, so prazne, če za njimi ne stojijo dejanja. In zato je pomembno, da se tudi sami ne ujamemo v past. Veliko je besed, veliko je pobud. Človek ne ve, za kateri „produkt“ bi se odločil, komu bi dovolil, da ga nagovarja. In v iskanju pravega se lahko zgodi, da nam vse skupaj uide – leto in usmiljenje.

Pa upam, da se to ne bo zgodilo. Življenje doživljamo intenzivno, večplastno in več ko je ponudbe okrog nas, bolj moramo iskati sebe in tisto, kar bo naš navdih.

V letošnjem postnem času sem si dovolila, da uberem svojo pot. Navadno je tako, da je prva vzporednica, ki jo imamo v zvezi s postom, odpoved. Seveda je bila prva misel pri sladkarijah – odpovedala se jim bom, je bil moj trden sklep. Padel je v vodo že tretji dan. A ko sem začela razmišljati, zakaj bi se odpovedala sladkarijam – zato, da bi duhovno rasla ali zato, da bi splahnel kakšen kilogram? Seveda je pravi odgovor druga rešitev, žal. A v tem trenutku svoje življenje doživljam tako, da se mi zdi, da mi samo po sebi marsikaj jemlje, zato mu moram nekaj dodati.

Obljubila sem si, da bom v postu boljše volje. Pa gre to skupaj s postom? Gre. Jezus je naročil: „Kadar se postite, ne bodite čemerni kakor hinavci“. V nenehni naglici, na relaciji služba – dom, najkrajšo potegne družina, ker si vsaj doma lahko tak kot si: utrujen, tečen, nedostopen ... Zdaj se trudim in je lepše, predvsem pa bolj pravično do mojih ljubih.

Obljubila sem si, da bom v postu poglobila svojo vero in to ob čisto konkretnih primerih. Pogosto se soočam z različnimi strahovi. Posebno ko kdo v družini zboli, ne morem ukrotiti svojega srca, ki me včasih sredi noči prebudi, ker mislim, da je potres. Vem, da ko bo v meni več vere, bo manj hkrati manj strahu, ker za oboje ni dovolj prostora.

Obljubila sem si, da v življenje vnesem več kilometrov – ne v avtu, pač pa na nogah. Ko prezračim glavo, ko fizično čutim, da marsikaj zmorem, so tudi čustvene prepreke lažje premagljive.

Obljubila sem si, da bom v postu imela več časa. Se je zgodila čudežna pomnožitev? Ne. Samo trudila sem se in se še, da ne odlašam in odlagam vse na jutri, da zavestno odločam, s kom bom svoj čas delila in komu ga bom posvetila.

V letošnjem postnem času sem življenju dodala tisto, kar je manjkalo. Vem, da sem na začetku poti, a vendarle dobivam znamenja, da je smer prava – na delu je tudi božje usmiljenje. To vem. Sicer ne bi zmogla. Dovolite, da se božje usmiljenje dotakne tudi vašega srca, začnite pri sebi – potem boste lahko reševali tudi svet, ne le z besedami, ampak z dejanji.

Mateja Feltrin Novljan

Usmiljeni kakor Oče

Tema tokratnega Frančiškovega prijatelja je usmiljenje. Za razlago le-tega bomo uporabili besedilo papeža Frančiška, ki je del poslanice mladim ob 31. dnevu mladih, ki ga bomo konec julija letos praznovali v Krakowu.

Geslo izrednega jubileja svetega leta je: »Usmiljeni kot Oče« (prim. Misericordiae Vultus, 13) in prihodnji SDM je uglašen na to temo. Poskusimo torej bolje razumeti, kaj pomeni Božje usmiljenje.

Ko Stara zaveza govori o usmiljenju, uporablja različne izraze; najbolj pomenljiva sta hesed in rahamim. Prvi se nanaša na Boga in izraža njegovo neutrudljivo zvestobo zavezi z njegovim ljudstvom, ki ga On ljubi in mu večno odpušča. Drugega, rahamim, pa lahko prevajamo »nedra«, kar nas posebej spominja na materino naročje in nam pomaga razumeti Božjo ljubezen do njegovega ljudstva kot materino ljubezen do otroka. Tako nam

ga predstavi prerok Izaija: »Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim« (Iz 49,15). Taka ljubezen pomeni v sebi narediti prostor za drugega, čutiti, trpeti in se veseliti z bližnjim.

Svetopisemski pojem usmiljenja vključuje tudi konkretnost ljubezni, ki je zvesta, zastojna in zna odpuščati. V tem odlomku iz Ozeja imamo čudovit primer Božje ljubezni, ki jo vzporeja z ljubeznijo očeta do svojega sina: »Ko je bil Izrael mlad, sem ga ljubil, iz Egipta sem poklical svojega sina. Toda bolj sem jih klical, bolj so se oddaljevali od mene. [...] Jaz sam sem Efrájima učil hoditi, jemal sem jih na svoje lakte, pa niso spoznali, da skrbim

zanje. Pritegoval sem jih s človeškimi vezmi, z vrvicami ljubezni, bil sem jim kakor tisti, ki si vzdigujejo otroka k licu, počasi sem mu dajal jesti« (Oz 11,1–4). Ne glede na zgrešeno ravnanje sina, ki bi zaslužil kazen, je očetova ljubezen vedno zvesta in vedno odpušča sinu, ki se kesa. Kakor vidimo, usmiljenje vedno vključuje odpuščanje. »Božje usmiljenje ni nekaj abstraktnega, ampak je oprijemljiva resničnost, s katero Bog razodeva svojo ljubezen, ki je kakor očetova ali materina, ko sta iz globine srca ganjena ob svojem otroku.

#BODI dober DELA J dobro

Za sveto leto usmiljenja je papež Frančišek mlade spodbudil: »Vabim vas, da ponovno odkrijete telesna in duhovna dela usmiljenja. Vam, mladim, ki ste zelo stvarni, bi rad v prvih sedmih mesecih leta 2016 predlagal, da izberete po eno telesno in eno duhovno delo usmiljenja in ju vsak mesec uresničujete.«

Spodaj je seznam možnih del, ki jih lahko izbereš v posameznem mesecu. Dodaš lahko svoje dejavnosti, za katere si boš prizadeval.

DOBRODELNA AKCIJA

Do 17. septembra (Stična mladih) zbiramo sredstva za akcijo **Zaupanje** Slovenske Karitas (<http://www.karitas.si/category/zaupanje/>). Sredstva bodo namenjena za pomoč slovenskim družinam. Lahko daruješ tudi preko SMS sporočila na 1919 (UPANJE – 1 €, UPANJE5 – 5 €). Predlagaš lahko tudi družino, ki bi ji pomagali (mom@rkc.si).

Pripravil: Medškofijski odbor za mladino, januar 2016. Odgovarja: mag. Tone Česen, tajnik

www.mladinska-pastorala.si

JANUAR

lačne nasičevati

- ☐ zmoli pred jedjo in po njej (zahvali se za hrano Bogu in ljudem, ki so jo pripravili)
- ☐ ko ješ, jej počasi, hrano okušaj, jej spoštljivo
- ☐ hrane ne meči v smeti
- ☐ če s kom deliš posladek, vzemi manjši kos
- ☐ naredi sendvič in ga ponudi brezdomcu na ulici
- ☐ obišči lokalno Karitas, se pozanimaj o njihovem delu in vprašaj, ali potrebujejo tvojo pomoč
- ☐ daruj 1 € za lačne v Afriki ali Siriji (1919 SMS AFRIKA)

nevedne učiti

- ☐ pokrižaj se tudi na javnih mestih, v restavracijah ...
- ☐ vzemi si 10 minut za branje vsebin katoliške vere (katoliški tisk: #najst, Ognjišče, Družina, Youcat, Tvitanje z Bogom ...)
- ☐ beriakovostne knjige in k temu spodbudi tudi druge
- ☐ v skupini se pogovarjaj o veri in z drugimi deli svoje znanje/spoznanje
- ☐ pojdi na kavo s prijateljem, ki ni veren (ali z nekom, ki ne hodi v cerkev), in se z njim pogovarjaj o svoji veri
- ☐ preveri, če lahko pomagaš v župniji kot prostovoljec pri kakšni uri verouka, oratoriju, birmanskih skupinah ...
- ☐ postani boter na daljavo (šolanje otrok v Afriki – www.missio.si) – poišči ali oblikuj skupino, ki bi na ta način pomagala otrokom

[...] Prihaja iz notranjosti kot globoko naravno čutenje, ki ga sestavljajo nežnost in sočutje, prizanesljivost in odpuščanje« (Misericordiae Vultus, 6). Nova zaveza nam govori o Božjem usmiljenju (eleos), povzetku dela, ki ga je Jezus prišel izvršiti na svet v imenu Očeta (prim. Mt 9,13). Usmiljenje našega Gospoda se razodeva predvsem, ko se on skloni nad človeško bedo in pokaže svoje sočutje do tistega, ki potrebuje razumevanje, ozdravljenje in odpuščanje. Vse v Jezusu govori o usmiljenju.

Še več, on sam je usmiljenje. V petnajstem poglavju Evangelija po Luku najdemo tri prilike o usmiljenju: o izgubljeni ovci, o izgubljeni drahmi in tisto, ki jo poznamo kot priliko o »izgubljenem sinu«. V teh treh prilikah nas pretrese veselje Boga, veselje, ki ga občuti, ko najde grešnika in mu odpusti. Da, veselje Boga je odpuščati! Tukaj je povzetek vsega evangelija. »Vsak od nas je tista izgubljena ovca, tista izgubljena drahma; vsak od nas je tisti sin, ki je zapravl lastno svobodo in sledil

FEBRUAR

žejne napajati

- ☐ vsaj enkrat na teden beri Sveto pismo, ki napaja tvojo dušo
- ☐ pij pijače, ki so zdrave za tvoje telo – vodo namesto kokakole ...
- ☐ nekomu kupi kavo ali čaj
- ☐ s seboj vzemi dodatno plastenko vode in jo podari brezdomcu
- ☐ skrbno zapiraj pipo pri umivanju (poraba vode)
- ☐ ne meči smeti v naravo
- ☐ uporabljaj naravi prijazna pralna sredstva in šampone

dvomljivcem prav svetovati

- ☐ v obdobjih dvoma se spominjaj časov/izkušenj svoje vere in dotikov Boga
- ☐ poišči si duhovnega spremljevalca
- ☐ prosi prijatelja, da te opozorja na napake, ki jih sam počneš
- ☐ opogumi prijatelje, naj se ne bojijo biti zvesti vrednotam evangelija
- ☐ v pogovorih/srečanjih z drugače mislečimi jih poslušaj in poskušaj razumeti
- ☐ na kritična in predsodkov polna mnenja odgovarjaj s pozitivnimi stališči
- ☐ ne sodeluj pri opravljanju ali obrekovanju, bodi dober zgled
- ☐ na družabnih omrežjih objavlja sporočila s pozitivno vsebino

MAREC

popotnike sprejemati

- ☐ pojdi na romanje v bližnje svetišče (svetoletno)
- ☐ poišči deset značilnosti svojega kraja, ki jih lahko predstaviš drugim
- ☐ poišči soseda na svoji ulici/vasi/bloku, ki ti je najbolj tuj in ga najmanj poznaš, in se z njim pogovarjaj
- ☐ pouči se o begunski/migrantski problematiki
- ☐ strpno in spoštljivo se pogovarjaj z drugimi o begunski problematiki
- ☐ moli za vse popotnike in begunce
- ☐ pošlji SMS donacijo za migrante (1919 SMS BEGUNCEM)

krivico voljno trpeti

- ☐ ob sklepu dneva premisli o dogodkih tega dne ter se Bogu zahvali za dobre in slabe izkušnje, tudi za doživetje krivice
- ☐ premišluj krivico, ki jo je doživel Jezus (ob postajah križevega pota), in prosi za milost, da bi ga lahko posnemal
- ☐ poišči dobre lastnosti nekoga, ki ga težko sprejemaš oz. ti je naredil krivico, in moli zanj
- ☐ naredi nekaj prijaznega nekomu, s katerim se sicer ne razumeš najbolje ali ki je bil do tebe krivičen
- ☐ opraviči se, ko narediš nekomu krivico; če krivico opaziš, opozori nanjo in jo skušaj odpraviti

lažnim idolom, prividom veselja, ter izgubil vse. A Bog nas ne pozabi, Oče nas nikoli ne zapusti. Je potrpežljiv Oče, vedno nas čaka. Spoštuje našo svobodo, a vedno ostane zvest. In kadar se vrnemo k njemu, nas v svojo hišo sprejme kot otroke, kajti nikoli, niti za trenutek, nas ne neha čakati z ljubeznijo. Njegovo srce praznuje ob vsakem sinu, ki se vrne. Praznuje, ker je veselje! Bog ima to veselje, kadar eden od nas grešnikov pride k njemu in ga prosi odpuščanja« (Opoldanska molitev, 15. september 2013).

APRIL

nage oblačiti

- ☐ z veseljem sprejmi vsako podarjeno stvar
- ☐ pri nakupu oblek ne bodi potraten (ne kupuj, če ne potrebuješ)
- ☐ podari oblačila, ki jih ne potrebuješ več
- ☐ revnim, ki potrebujejo obleko, podari oblačilo ali jih priporoči bližnji karitativni organizaciji
- ☐ pomagaj pri razdeljevanju oblačil za uboge
- ☐ bodi pozoren na ljudi, ki morda potrebujejo človeško pomoč (lahko jih opaziš ravno po obleki)
- ☐ ne ocenjuj človeka po njegovem videzu

grešnike svariti

- ☐ pouči se o temeljnih resnicah vere (preberi knjigo, sodeluj v skupini ...)
- ☐ vsak večer si izprašaj vest in se pokesaj svojih grehov
- ☐ prejmi zakrament sprave
- ☐ moli k Svetemu Duhu, da te razsvetljuje za pravo besedo v pravem trenutku
- ☐ zavračaj slaba dejanja in bodi dober zgled
- ☐ v družbi jasno zagovarjaj svoje krščansko stališče in ga argumentiraj
- ☐ ne postavljaš se nad druge (ponižnost)
- ☐ na napake opozarjaj s prijaznostjo in ljubeznijo
- ☐ nekomu, ki ne živi v skladu s krščanskimi vrednotami, ponudi ali predlagaj dobro knjigo ali duhovni pogovor
- ☐ moli za spreobrnjenje grešnikov

MAJ

bolnike obiskovati

- ☐ vsak dan zavestno naredi nekaj za svoje zdravje (zdrava hrana, sprehod, šport, dovolj spanja ...)
- ☐ obišči koga, ki je bolan, ga pokliči ali mu piši, pošlji e-mail
- ☐ poišči skupino mladih v župniji; organizirajte se in obiščite dom za ostarele ali bolnišnico ter sodelujte pri mesečni maši
- ☐ skupaj z drugimi izdelaj vizitke in jih izroči duhovniku, ki obiskuje bolnike (da jih z njimi razveseli)
- ☐ spremljaj bolnega v bolnišnico

žalostne tolažiti

- ☐ spomni se težkih trenutkov svojega življenja in poišči vsaj eno stvar, ki si se je takrat naučil, jo dobil
- ☐ v trenutkih potrnosti (žalosti) se zahvaljuj za sposobnosti, talente, milosti, ki jih imaš
- ☐ v Svetem pismu poišči odlomke, ki opogumljajo, si jih prepiši in jih položi na opazno mesto v svoji sobi
- ☐ stoj ob strani žalostnim in zanje moli
- ☐ z besedo opogumi tiste, ki so brez poguma
- ☐ pomagaj tistim, ki so v težavah

Božje usmiljenje je zelo konkretno in vsi smo poklicani, da ga osebno izkusimo. Ko sem bil star sedemnajst let, sem se nekega dne, ko bi moral iti ven s prijatelji, odločil, da bom šel najprej v cerkev. Tam se srečal duhovnika, ki me je prevzel s posebno zaupljivostjo in začutil sem željo, da odprem svoje srce v zakramentu sprave. To srečanje je spremenilo moje življenje! Odkril sem, da kadar s ponižnostjo in jasnostjo odpremo svoje srce, moremo na zelo konkreten način doživeti Božje usmiljenje. Bil sem prepričan, da me je v tem duhovniku čakal Bog, preden sem jaz sploh naredil prvi korak, da bi šel v cerkev. Mi ga iščemo, vendar je on vedno korak pred nami, vedno nas išče in nas prvi najde. Morda koga med vami kaj bremeni v srcu in misli: Naredil sem to, naredil sem tisto ... Ne bojte se! On vas čaka. On je oče – vedno nas čaka! Kako lepo je v zakramentu sprave srečati usmiljeni objem Očeta, odkriti spovednico kot kraj Usmiljenja, dovoliti, da se nas dotakne ta usmiljena Gospodova ljubezen, ki nam vedno odpušča!

In ti, dragi mladenič, draga mladenka, si kdaj občutil na sebi ta pogled neskončne

ljubezni, ki preko vseh tvojih grehov, omejenosti, napak še vedno zaupa vate in na tvoje življenje gleda z upanjem? Se zavedaš dragocenosti, ki jo imaš pred obličjem Boga, ki ti je iz ljubezni dal vse? Kot nas uči sveti Pavel: »Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki (Rim 5,8). Toda, ali zares razumemo moč teh besed? Vem, kako vam je blizu križ SDM – darilo svetega Janeza Pavla II. –, ki od leta 1984 spremlja vsa vaša svetovna srečanja. Koliko sprememb, koliko resničnih spreobrnjenj se je zgodilo v življenju tolikih mladih, ki so se srečali s tem golim križem! Morda ste se vprašali, od kod prihaja ta izredna moč križa. In to je odgovor: križ je najbolj zgovorno znamenje Božjega usmiljenja! Križ nam dokazuje, da je mera Božje ljubezni do človeštva ljubiti brez mere! V križu se lahko dotaknemo Božjega usmiljenja in dopustimo, da se nas dotakne njegovo usmiljenje! Na tem mestu bi rad spomnil na dogodek dveh hudo delcev, ki sta bila križana ob Jezusu: eden je ošaben, ne prizna, da je grešnik, in zasmehuje Gospoda. Drugi pa prizna, da je ravnal narobe, se obrne h Gospodu in mu reče: »Jezus, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo.« Jezus ga pogleda z neskončnim usmiljenjem

in mu odgovori: »Danes boš z menoj v raju« (prim. Lk 23,32.39–43). S kom od teh dveh se poistovetimo? Z njim, ki je ošaben in ne prepozna svojih napak? Ali z drugim, ki prepozna, da potrebuje Božje usmiljenje, in prosi

zanj iz vsega srca? V Gospodu, ki je na križu za nas daroval svoje življenje, bomo vedno našli brezpogojno ljubezen, ki prepozna naše življenje kot dobro in nam da vedno možnost za ponovni začetek.

Fani Pečar

JUNIJ

jetnike reševati

- ☐ premisli o svojih razvadah in pripravi načrt, kako jih boš premagal
- ☐ z bližnjimi (domači, prijatelji, sošolci) se pogovori o pomenu spovedi
- ☐ pozanimaj se o delu zaporniškega vikariata (Robert Friškovec)
- ☐ moli za zapornike in njihove sorodnike ter za žrtve nasilja
- ☐ pouči se o oblikah odvisnosti
- ☐ pozanimaj se o možnostih pomoči odvisnikom
- ☐ pomagaj nekomu, ki živi v zasvojenosti (alkohol, droga, internet ...)

žalivcem iz srca odpustiti

- ☐ če te kdo užali, ne vztrajaj v zameri
- ☐ razveseli nekoga, ki te je užalil
- ☐ moli za tistega, ki te je prizadel ali užalil
- ☐ pogovori se s tistim, ki te je užalil, in mu povej, da mu odpuščaš
- ☐ druge prosi za odpuščanje
- ☐ napiši pregled svojega življenja, v katerem skušaj opredeliti tudi vse žalitve, ki so ti ostale v srcu – izroči jih Gospodu
- ☐ srečaj se z nekom, s katerim težko shajaš

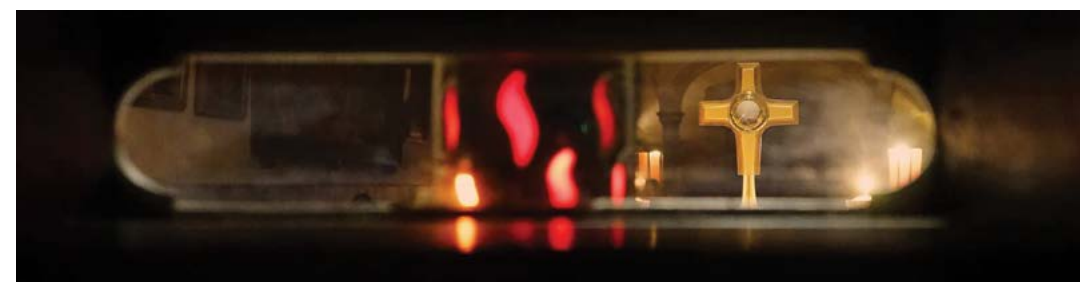
JULIJ

mrličke pokopavati

- ☐ moli za srečno zadnjo uro
- ☐ moli za ljudi v smrtni nevarnosti in bolnike s težkimi boleznimi
- ☐ napiši kartico, pošlji rože ali obišči vdovo/vdovca
- ☐ razmišljaj in se z drugimi pogovarjaj o pomenu življenja in smrti
- ☐ s prijatelji molite na grobovih sorodnikov
- ☐ prižgi svečo na neurejenem grobu in ga po možnosti uredi

za žive in mrtve Boga prositi

- ☐ odloči se za redno vsakodnevno jutranjo in večerno molitev
- ☐ uči se različnih oblik molitve
- ☐ redno hodi k maši
- ☐ prosí duhovnika za daritev maše po tvojem namenu
- ☐ moli za bolne, osamljene, tiste, ki so v stiskah
- ☐ moli za duše v vicah
- ☐ vsaj enkrat v letu daruj za mašo za pokojne sorodnike
- ☐ obišči pokopališče

Bodi pripravljen – vedno pripravljen ... na sestro smrt

Odrasli skavti smo – kot že ime pove – pač odrasli in tudi skavti smo, četudi »tamladi« včasih povedo kakšno pikro na naše skavtsko obnašanje. Skavtski pozdrav »Bodi pripravljen – vedno pripravljen« za nas pomeni, da si skavti prizadevamo biti **fizično pripravljeni za pomoč** soljudem (da imamo dovolj moči, kondicije) in da imamo **naravnost** videti priložnosti za izkazovanje pomoči v potrebah, ki jih v družbi zaznamo. Še nikoli pa nismo – četudi smo stari okoli petdeset let – obravnavali vidika »vednopripravljenosti« na sestro smrt, kot bi rekel sveti Frančišek.

Noč brez neba nad Logom pod Mangartom

Pa smo se odrasli skavti iz Štepanje vasi odločili, da letošnji zimski tabor naslovimo kar s svetopisemskim »Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!« (Mt 25,13) Za kraj tabora smo izbrali, kot bi rekel legendarni p. Miha Žužek, eno najlepših vasic pri nas - Log pod Mangartom. Alpska vasica na skrajnem zahodu naše domovine, obkrožena z velikani Mangartom, Jalovcem, Rombonom, Jerebico in Loško steno, je zaznamovana s plazom, ki je sredi noči, 17. novembra 2000, odnesel sedem življenj. Takole pravi naš prijatelj Žarko Mlekuž iz bratovščine »Buških gamsov«: »Sredi novembra 2000 se je sprožil plaz, ki je kot drobni tok prizadel 4 km oddaljeni Log pod Mangartom. 1.000.000 m³ zemlje, kamenja in drevesnih debel, se je sprožilo na nadmorski višini med 1400 in 1600 m in se naložilo pretežno na nadmorski višini 630 m. Posledice plazu so bile katastrofalne.«

Spraševali smo, če se o bili vaščani 17. novembra pripravljeni na milostno zadnjo uro? Kako bi se mi pripravili na odhod, če bi vedeli za čas prehoda v Večnost?

Prispodoba življenja smrti in vstajenja

Ko so zbegani vaščani v oni »noči brez neba« – kot pravi pisatelj Jani Mlekuž v knjigi »Sanje nikoli ne umrejo« – zapuščali vas, so bili prepričani, da se v vas ne bodo nikoli več vrnili. »Vas je padla, se opotekla, ranila in umrla«, je zapisano. A ko se je posušilo, kar je gora spustila iz svojega naročja, so se ljudje, vajeni trdote gorskega sveta in knapovskega življenja, vrnili in začeli obnavljati. Tudi Slovenija vasice in njenih ljudi ni pustila samih. V knjigi je rečeno: »K Ložanom se je sklonila Slovenija, jih objela in ponudila pomoč. Temna noč je bila posvečena z ljubeznijo.«

Vasico Log pod Mangartom smo odrasli skavti vzeli kot velikonočni simbol: življenje v trdem okolju gorskega sveta in dela v rudniku, simbol smrti z gmoto milijona kubičnih metrov odtrgane gore, ki je pokrila del vasi in tudi simbol vstajenja s »sklanjanjem Slovenije« na oddaljeni košček domovine. Bogu hvala za usmiljeno dobroto naših ljudi!

Pogovori so tekli v smeri naših izkušenj ob soočenju s smrtjo, se prepletali z znanimi odlomki iz Svetega pisma: o devicah brez »kantic« olja (Mt 25,1-13), o bogatašu in ubogem Lazarju (Lk 16,19-31), o neumnežu s polnimi kaščami (Lk 12,13-21), ... ter se z zgodbami domačinov stekale v razmislek o poslednjih rečeh. Tudi solze so stekle ...

Aleš Čerin

Vsak dan - usmiljenje

V Vodilu Frančiškovega svetnega reda (OFS) je beseda »usmiljenje« najprej omejena v 7. členu, ki pravi:

Kot »spokorni bratje in sestre« naj v moči svojega poklica in spodbujeni od notranje razgibanosti evangelija prilijčijo svoj način mišljenja in ravnanja Kristusovemu s pomočjo dokončnega in popolnega spremenjenja, ki ga evangelij imenuje »spreobrnjenje« in je zaradi človeške slabosti potrebno vsak dan.

Na tej poti obnove je zakrament sprave prednostno znamenje Očetovega usmiljenja in vir milosti. (Vodilo, člen 7)

Usmiljenje je najbolj močna spodbuda, da človek začuti potrebo po spreminjanju samega sebe, po spreobrnjenju. Neprimerno bolj močna kot zapoved. Neprimerljivo močnejša kot grožnja. Neskončno večja kot očitek. Usmiljenje mora človek najprej doživeti, sicer ga ne more dajati.

Ste se že kdaj čutili tako sprejete, da so vam od prevelike sreče solze zalile oči? Ob zrenju v Rembrandtovo sliko Izgubljeni sin, kjer oče objema klečečega sina in je ena očetova roka moška in druga ženska, s čimer je slikar želel poudariti univerzalnost usmiljene ljubezni, lahko zaslutimo globino občutkov ob doživljanju usmiljenja. Kako osrečujoča je usmiljena ljubezen nekoga, ki nam seže

v roko, ali nas objame, in reče: »Pridi, kar je bilo, je bilo. Pred nama je nov dan in nov čas. Pustimo zamere za sabo, gremo naprej!«

Nekaj časa se mi je redno dogajalo, da sem v spovednici jokala kot dež. Pa ne toliko zaradi teže svojih grehov (ampak tudi!) kot zaradi silnega občutka nevrednosti pred Božjo ljubeznijo. Nevrednosti, da jo sprejemam, pa si je ne zaslužim. Nevrednosti, ker je ne znam dajati naprej.

Zadnji čas se učim bolj v ponižnosti sprejemati zastonskost usmiljenja. Rečem si: če je človek vreden tolikega daru, potem je veliko vreden. To me drži pokonci. Zavedam se svoje vrednosti, ki ni niti najmanj v tem, da bi bila dobra, še manj popolna, ampak je čisti dar ne glede na kvaliteto obdarovanega, a le-temu podeljuje dostojanstvo.

Frančišek je, kot vsi modri ljudje, in še posebej navdihnjeni od Svetega Duha, vedel, kako slaboten je človek. Zato je pokazal pot, po kateri moremo priti do usmiljenja in način, kako lahko vztrajamo na tej poti: zakrament sprave ... prednostno znamenje ... vir milosti ...

Če bomo prejemali, bomo lahko tudi dajali.

Ampak Frančišek pravi tudi: vsak dan ... zaradi človeške slabosti ... vsak dan. Morda ni tu mišljena samo tista slabost, ki nas vsak dan vleče iz dobre poti na slabo, ampak tudi slabost zaradi občutka prevelike teže ob veliki količini časa, v katerem se bomo morali truditi za dobro. Če pa se spomnimo na »vsak dan«, se breme razdeli.

Kakorkoli, čaka nas še dolga pot. Morda ne časovno in ne krajevno, ampak v srcu. Prehoditi jo in vztrajati do konca, pomeni srečno večnost. Hvala Bogu, da ta »do konca« ne pomeni nepregledne gmote časa, ampak samo tisti del poti, ki je še pred nami - in je vsak dan krajša. Na tej poti nismo sami. Z nami so bratje in sestre. Tudi ti, Frančišek?!

Dorica Emeršič

Gospod,
včasih želim biti prva.
Biti glavna.
Da me vsi vidijo.
Da me vsi nekam pokličejo,
potrebujejo.
Včasih želim biti nekaj, kar nisem.
Želim imeti denar,
biti bogata.
Imeti polno prijateljev.
Želim imeti avto,
končati fakulteto in dobiti diplomu.
Živeti od hvale.
Želim biti zdrava,
biti srečna.
Želim...
Ah, kaj vse želim.
Edino česar nisem nikoli želela
je imeti Tebe,
dobiti Tebe,
biti tvoja.
Nikoli!
In ti?
Ti si me izvolil.
Ti si me želel.
In ko sem bila sama,
ko so me drugi žalili,
poniževali – ti si vedno bil nekje tukaj,
zraven mene.
Vedno zraven mene.
Tedaj nisem vedela.
No, sedaj...

Sedaj, ko se spomnim vsega: otroštva,
šole, slabih dogodkov, strahov,
Vem, da si bil tam.
In ko te nisem klicala,
ko sem te zavrgla,
ko sem te žalila
si bil Ti
vedno z menoj.
Jaz pa te nisem opazila.
Naredil si načrt zame.
Čakal si name.
Čakal in čakal,
da spoznam,
da si Ti tukaj,
da želiš, da grem naprej,
da živim,
da izvršim tvoj načrt,
da nikoli ne preneham, da bom vztrajna!
Ker ti si tukaj, Vedno z menoj. Vedno v
meni. Vedno v drugih ljudeh.
O Jezus, kako velika je tvoja ljubezen!
Oprosti mi!
Poslušal si moje misli, vzklike.
Pomagal si mi!
Bil si tam in jaz te nisem opazila.
Oprosti!
Sedaj vem, da mi ni potrebno ničesar,
ker jaz nimam ničesar,
razen tebe; in ko imam tebe, imam vse!
Tvoja sem!
Dajem svoje življenje v tvoje roke!
Marija Begović, Frama Rijeka – Žabica

Dobra volja prihaja iz zadovoljnega življenja

br. Milan Kvas

Težko je, da bi nekdo živel vsaj na ptujskem koncu, če ne širše, pa še ne bi srečal kapucina, br. Milana. Nekateri ga poznajo iz skavtskih vrst, drugi preko kapucinskih župnij, spet tretji zaradi romanj družin in mladih v Assisi, pa zaradi dela v animatorskih sferah ... Več kot dovolj materiala za intervju z njim, v številki o usmiljenju pa je dodatni razlog še njegovo delovanje na področju Karitas. In verjetno jih je med njimi, ki ga poznamo, malo takih, ki se še niso nasmejali ob kakšni od njegovih domislic ali pa se z njim zapletli v bolj resen pogovor ter imeli občutek, da smo bili slišani, tudi če je bilo njegovo stališče drugačno od tvojega. Tak je br. Milan.

Če bi se moral sam opisati v petih besedah, katere bi to bile?

Odrešen človek, kapucin, nasmejan, strog in skrivnosten.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo? Koliko te je zaznamovala družina? Kakšno vlogo ima še danes?

Ko danes gledam otroke in mlade lahko rečem, da je moje otroštvo bilo lepo. Res je, da nismo imeli veliko stvari, imeli pa smo drug drugega. Imel sem tri brate, s katerimi sem živel in sestro, ki je živela s svojo mamo. Bili smo povezani s sosedi, s kateri smo se skupaj igrali in ušpičili marsikatero stvar in hkrati z ljudmi, s katerimi smo tudi kaj pametnega naredili. Imel sem dobre starše, ki so se trudili, da bi nas vzgojili v poštene in delavne ljudi. Zaradi vsega naštetega lahko rečem,

da sem imel lepo otroštvo in da se še danes radi srečamo, smo z veseljem drug z drugim in domača družina ima še vedno v mojem življenju vidno vlogo.

Kako nekdo, ki ne živi v župniji, ki jo upravljajo bratje prvega reda, pride v stik s svetim Frančiškom? Kakšna je bila tvoja pot do tega, da si postal kapucin?

Ja Bog včasih izbere bolezen, da pride do nekoga, ki ga hoče zase (malo za šalo, veliko pa zares). V domači župniji je zbolel domači župnik in v župnijo so prihajali pomagat bratje kapucini. Sam sem neke nedelje vprašal br. Vinka, kako postaneš župnik (pri nas je to izraz za duhovnika). Njegov odgovor je bil: »Pridi na Ptuj in boš videl.« No, pa sem šel na Ptuj in potem se je začelo. Najprej malo semenišče v

Na hitro

Šport in športnik, ki ti je všeč

Svoj čas formula in Michael Schumacher, zdaj pa nimam nekega posebnega športa in športnika

5 stvari, brez katerih bi težko zdržal

Bog, ljudje okrog mene - bratje, sodelavci, mladi, sorodniki

Idealni kraj za počitnice

Tam, kjer se lahko spočijem

Stavek iz Svetega pisma, ki ti je blizu

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Tvoj letni čas

A je kateri moj? No, pa naj bo poletje.

Ljubljani, kjer sem hodil na grafično šolo in jo končal kot tiskar (to je moj prvi poklic), potem sem šel v Maribor v pripravljalni letnik, ki je bil namenjen fantom, ki smo čutili duhovni poklic pa smo imeli samo poklicno šolo. S tem letnikom si se potem lahko vpisal na teološko fakulteto. Po tem letniku me je pot zanesla v Vipavski križ, kjer sem bil v noviciatu in nato v Ljubljano in Maribor, kjer sem končal teološko fakulteto. Leta 1998 sem naredil večne zaobljube (tako postal brat kapucin – moj drugi poklic) in nato sem bil leta 1999 posvečen v duhovnika (tretji poklic).

Ob tem, da si na Ptujju župnik, pa duhovni asistent pri skavtih in aktiven pri Karitas, da vodiš duhovne vaje, si voditelj Šole za animatorje, ... kaj bi sam rekel, da je danes tvoje prvo poslanstvo?

Zelo na kratko bi rekel, da je moje poslanstvo služiti Bogu in ljudem tam, kjer sem in kazati s svojim življenjem, da nas ima Bog rad. Služiti z vsem dobrim, kar je v meni in tudi s pomanjkljivostmi in grehi, saj s tem lahko kažem ljudem, da pred Bogom ne treba biti popoln, da nas ima rad.

Človek te le redko vidi slabe volje in to kljub temu, da si polno zaseden. Kje sam dobivaš energijo za svoje delovanje?

No, tudi sam znam biti slabe volje. Je pa res, da se vedno trudim biti z ljudmi dobre volje. Mislim, da dobra volja prihaja iz zadovoljnega življenja. Če tega ni, potem tudi dobre volje ni. Dobre volje je lahko nekdo, ki se čuti odrešenega in sprejetega od Boga. Dobro voljo pa najdem tudi pri ljudeh, s kateri delam in so mi blizu, med mladimi, v služenju...

Ko stojimo v prvi tretjini jubilejnega leta usmiljenja, ne morem mimo vprašanja, kaj tebi pomeni usmiljenje?

To, da se Bog vedno znova sklanja k meni in me dviga iz mojih slabosti, mi vedno znova daje dostojanstvo Božjega otroka in me nosi na svojih rokah takrat, ko mi je najtežje.

Veliko si med mladimi (verouk, skavti, ...). Čeprav še ni dolgo, ko si bil sam v njihovih letih, se ti zdi, da so se sami mladi in okoliščine zelo spremenile od takrat?

No, je pa že kar nekaj let, kar sem bil v njihovih letih (starši veroučencev so mojih let). Marsikaj se je spremenilo in to me včasih bega. Sam se vedno znova sprašujem, kako se jim približati, kako jim posredovati sporočilo evangelija – sporočilo Božje ljubezni, če pa marsikdo ne pozna človeške ljubezni, ljubezni v družini (danes je veliko zaljubljenosti v otroke, pa premalo ljubezni). Kljub vsemu pa lahko rečem, da veliko mladih nosi v sebi veselje, zagnanost, igrivost... Pa tudi to, da si danes upajo v odnosih narediti več, kot smo si upali mi. Če pa je vse pametno, pa ne vem (sem že star, kajne?).

Koliko pripravljenosti za pomoč drugemu se najde pri mladih? Kako jo spodbuditi?

Mladi so pripravljeni priskočiti na pomoč v konkretnih in kratkih akcijah in to pri tistih, kjer se čutijo »doma«. Danes pomoč sočloveku pomeni odpoved nekaterim svojim

stvarem. Tam, kjer je bila vzgoja usmerjena v to, da se je potrebno kdaj odpovedati lastnim interesom v korist drugim, tam je pripravljenost za pomoč. So pa mladi zagreti za pomoč tam, kjer sami spoznajo, da je pomoč potrebna. Pomoč lahko spodbujamo na ta način, da mladim približujemo razne situacije in da jih poskušamo pripeljati do tega, da so te tudi del njihovega življenja.

Kaj pa pri starejših? Kaj je tvoja vloga pri Karitas?

Pri starejših je morda kdaj lažje, saj mnogi prostovoljci svoj čas zapolnijo z dobrotinstvo, da jim tako hitreje mine (govorim o ljudeh v pokoju). Starejši marsikdaj tudi rečejo, da si s tem »služijo« nebesa, da so malo v družbi pa še kaj dobrega naredijo.

Moja vloga pri Karitas je ta, da sem skupaj z Franjom Toličem vodja Dekanijske Karitas Ptuj in Zavrč. Odgovoren sem torej za to področje, da stvari dobro tečejo, usklajujem delo, pripravljam dobrotelni koncert (skupaj z ekipo)... Sem pa tudi v komisiji za dobrotelno dejavnost pri KORUS-u in pri Slovenski komisiji.

Kje ljudje najbolj potrebujejo pomoč? A na Karitas po pomoč prihajajo tudi mladi ljudje?

Kje? To bi tudi sam rad vedel. Največkrat jim pomagamo s hrano, obleko, plačilom polnočnic... Vedno znova pa se sprašujem, če je

to res glavni problem. Mislim, da je problem drugje. Danes mnogi ne znajo preživeti s tem, kar imajo in je to ena vrsta revščine (to ne pomeni, da dobijo premalo, samo ne znajo postaviti lestvice, kaj je res potrebno), spet drugi ne dobijo plačila za svoje delo oz. to ni dovolj veliko, da bi zmogli preživeti, ljudje, ki so v pokoju, dobijo premajhne pokojnine, posebno če so ostali sami. Vse to so sodobne oblike revščine, h katerim pa lahko dodamo še druge. Drži, med prosilci so tudi mladi, ki jih starši ne morejo več vzdrževati, sami pa nimajo službe (nekateri pa tudi ne želijo sprejeti vsakega dela – čakajo idealnega) in ne morejo preživeti. Med mladimi je tudi precej odvisnosti in tudi tem se na Karitas pomaga.

Veliko si se angažiral v situaciji z begunci in migranti. Kaj te je najbolj pretreslo pri vsej zadevi? Se najdejo tudi pozitivne stvari?

Pred očmi mi ostaja slika, ko je policija spremljala begunce s hrvaškega mejnega prehoda do zbirnega centra v Središču ob Dravi. Na čelu kolone je bil policijski avto, prav tako na koncu, med njima pa begunci. Delavci (policija, prostovoljci Rdečega križa, Karitas, Civilna zaščita) smo to opazovali in kar naenkrat se oglasi policist, ki reče, to pa je eksodus kot ga opisuje Sveto pismo. Komentar na to je bil, da so oni (Izraelci) res šli v obljubljeni deželo, begunci pa ne, ker ne vedo, da Evropa ni obljubljena dežela.

Med tem delom je bilo veliko dobrega in veliko pozitivnega. Sam lahko rečem, da sem kot duhovnik v tistih dneh (sedaj je ta sprejemni center zaprt) s svojo navzočnostjo tam naredil več dobrega, kot da bi ne vem koliko časa pridigal. To je bila dejavna in živa pridiga.

Pa tvoje mnenje o celotni stvari? Kakšen se ti zdi pravi odziv kristjana na sedanjo situacijo?

Ljudje želijo boljše življenje. Dobro, vendar pa naj sprejmemo naš način življenja, našo zakonodajo in naša pravila. Mislim pa, da smo jim dolžni pomagati kot ljudem in to sem doživljal v sprejemnem centru. Ne glede na to, kaj jaz mislim, sem dolžan pomagati človeku, ki stoji pred mano in potrebuje mojo pomoč.

Dobrodelnost zajema več kot samo Karitas in pomoč beguncem, kje lahko vsak pomaga in naredi kaj dobrega za druge?

Najprej v krogu, kjer vsak živi. Nima smisla govoriti o pomoči na zunaj, če ne zmorem delati dobro v krogu, v katerem živim in ne vidim potrebe človeka, ki je ob meni.

Kakšen učinek bi želel, da bi ga v novembru, ko se bo jubilejno leto zaključilo, videl pri kristjanih?

Samo to, da bi zmogli izpovedati vero prvih kristjanov, da je Kristus trpel, umrl in vstal zame.

Imaš ob koncu kakšno misel in poziv za mlade?

Bodite dejavni tam, kjer živite in se trudite, da bi se vas vedno spominjali po dobrem. Moč za to pa zajemajte pri Njemu, ki je Ljubezen.

Pogovarjala se je Fani Pečar

Juhej, postal bom brat kapucin!

Kristus, naš najmodrejši učitelj je rekel mladeniču, ki je izrazil željo po večnem zveličanju: »Če hočeš biti popoln, prodaj vse kar imaš in daj revnim!« Njegov posnemovalec Frančišek ni tega le sam naredil in tako učil tiste, ki jih je spremljal, ampak je to zapovedal v svojem Vodilu.

Sem Jožef Mezeg, sedmi iz družine desetih otrok. Prihajam iz Logatca, župnija Sv. Nikolaja. Imam pet sester in štiri brate, tako da sem že od nekdaj član velike in pisane družine. Vero sem prejel od svojih staršev in domačega župnika.

Osnovno šolo sem zaključil v Doljnem Logatcu. Ob koncu devetega razreda sem se udeležil duhovnih vaj v Želimljem za ministrante, kar me je navdušilo v takšni meri, da sem se vpisal na to isto gimnazijo. V prvem letniku sem šolo obiskoval še kot vozač, bila pa je v meni želja, da bi prvič zares šel od doma in začel bivati v tamkajšnjem internatu. Tako sem v drugem letniku začel povsem novo življenje, saj sem prvič odšel iz rodnega kraja, stran od domačih in začel bivanje v domu Janeza Boska. Preko internata in gimnazije sem se skozi celotno srednješolsko obdobje privajal na novi svet, se socializiral, postajal bolj samostojen, obenem pa sem začel odkrivati svoje talente in darove ... To obdobje je bilo zelo pomembno v smislu prvih konkretnih srečevanj z Gospodom, z njegovo ljubeznijo do mene, z vsem kar mi je poklonil. Velikokrat namreč sem to ljubezen napak iskal ... V tistem času sem spoznal dosti

novih ljudi, dobil nove prijatelje, katerim sem nekaj pomenil in obratno. V vsem tem sem čutil Božjo ljubezen do mene, takšnega kot sem.

Ob koncu drugega letnika gimnazije je Bog v meni počasi začel prebujati klic, željo po posvečenem življenju, da bi tudi jaz nekega dne hodil za Gospodom tako, da bi se mu popolnoma posvetil. Klic in veselje do tega poklica so v meni prebujale duhovne vaje, programi salezijancev, na katerih sem velikokrat sodeloval kot animator. Za poletje med tretjim in četrtem letnikom sem se ob pogovoru z mojimi starši, ki so že rahlo slutili, da se želim po gimnaziji vreči v duhovne vode, odločil, da se bom udeležil tritedenskega programa, pri manjših bratih kapucinih z naslovom »Izkušnja poklicnosti«. To je program za fante, ki odkrivajo in iščejo svojo življensko poklicnost. Na tej izkušnji, sem se poleg »Kanjedolskih programov«, ki sem jih že kot otrok dosti obiskoval, prvič v življenju srečal z Frančiškovo duhovnostjo in seveda tudi z brati kapucini. Ob veliki pomoči bratov lahko sedaj rečem, da sem v tistem poletju šel najgloblje v samega sebe do tedaj. Srečal sem se z popolnoma novim duhovnim svetom, karizmo sv. Frančiška Asiškega, ki je bila nekaj povsem drugega kot Salezijanska karizma ali kot karizma gibanja Neokatehumenske poti, na kateri sem bil že od majhnega s svojo družino. Velik zgled in pomoč mi je bil v tem času starejši brat Jošt, ki je sedaj že duhovnik, takrat še kot bogoslovec. Bil mi je v veliko oporo pri reševanju številnih ugank in novozapadlih vprašanj, mi pomagal razreševati dvome na tej poti in mi marsikdaj podelil svojo

izkušnjo na svoji poti do prezbiterata. Sledilo je še zadnje leto gimnazije, v katerem sem se še malo bolj konkretno s Frančiškom spoznal preko mladinskega verouka za mlade na Viču, ki ga je vodil frančiškan p. Andrej Polak. S sošolko Katjo sva se enkrat na teden zapeljala iz Želimelj v Ljubljano. V tem letu sem se vedno večkrat z veseljem vračal tja, kjer je bilo srce radostno, veselo in sproščeno, to je bil Vipavski križ. Trikrat sem se udeležil programa »Duh dela«, ki so ga prav tako vodili bratje kapucini, na čelu z bratom Jakobom. V napornem zaključku leta, predvsem zaradi mature in odločitve za naprej, in po spletu različnih okoliščin, sva se s sošolcem in velikim prijateljem Vidom odločila, da v poletju po maturi, narediva peš romanje iz Splita v Međugorje. Romanje je bilo sprva mišljeno kot zahvala za preživeta skupna štiri leta v Želimljem, jaz osebno sem ga poleg tega daroval tudi za pravo odločitev glede prihodnosti. Marija naju je srečna in zdrava pripeljala na želeni cilj, mene pa pozneje tudi na tistega, ki ga je imel v svojem načrtu Bog, v samostan bratov kapucinov, potem ko sem v drugem mesecu po romanju oddal prošnjo za sprejem v kandidacijo. Novo in prvo študijsko leto sem začel v samostanu Štepanja vas. S tem je začelo leto kandidature. V tem letu sem se še bolj konkretno srečeval s samim seboj, z Bogom, s Frančiškom, z brati in karizmo. Dostikrat mi ni bilo lahko, zlasti zaradi življenja v skupnosti, ko sem se začel učiti, kako mora človek v bratstvu počasi odmirati samemu sebi. Leto je minilo dokaj hitro, verjetno zaradi študija teologije.

Prišel je čas, ko sem napisal prošnjo za sprejem v postulat v Italiji.

Na moji življenski poti nasploh, kot na poti do postulata, sta mi bila v veliko pomoč in zgled moja starša. Nagovarjala me je njuna vera in zaupanje v Boga. Vse to se je kazalo v njenem nesebičnem razdajanju za nas otroke. Pustiti vse svoje plane, načrte, morda celo kariero, in dati življenje za Kristusa v obliki razdajanja v družini mi je vedno znova dalo misliti. Učila sta me tega, da je v življenju pomembna konkretna odločitev za Kristusa, ki pa zna biti sprva tvegana, a se je tudi zato ni treba takoj ustrašiti. Kot sem že omenil, mi je bil velik zgled in prijateljstvo brat Jošt. Njegova popolna razpoložljivost za Gospoda, v obliki služenja v misijonih, mi je vlivala občudovanja in veselja. Tretja stvar, ki bi jo izpostavil in je povsem iz osebnega duhovnega kotička iz leta kandidature, je izkušnja zastonjske Božje ljubezni, ki sem jo občutil, ko sem bil slaboten. S tem mislim na padce in zmote, ko sem se z darovi in talenti, prejetimi od Gospoda, krivično postavil v središče svojega življenja, obenem pa pazabil na Njega, ki mi je vse to zastonjsko dal, kljub mojemu ponavljajočemu grehu. Tako je On dopuščal padce, da bi Ga videl, da bi Ga končno postavil v središče svojega življenja, Njega, ki mi je dal vse zastonj, ker me ima neskončno rad. Po vseh teh dogodkih sem imel močno izkušnjo, da je takoj, ko sem ga postavil v središče, on vse stvari 100x pomnožil.

Vsem, ki berete to kratko popotovanje predlagam, da v svojem življenju poskusite videti čudeže ljubezni, ki jih je Gospod za vas storil. Če ste že na neki konkretni poti ob Kristusu, se mu za te stvari zahvalite. V veri se zahvalite za vse, kar boste na tej poti še prejeli. Če pa še niste naredili konkretne odločitve se vprašajte: »Gospod, kako in na kakšen način sem jaz poklican, da odgovorim na tvojo ljubezen«?

Spoved

Za obhajanje zakramenta spovedi potrebujemo nekaj, brez česar spovedi ni. Kaj je to? Greh, gotovo. Te običajno imamo na zalogi. Toda ne zadoščajo. Potrebna je glavna Božja lastnost: Božje usmiljenje. Ta se nam najlepše razodene v Jezusu Kristusu - našem bratu in Odrešeniku. Papež Frančišek pravi: »Usmiljenje: ta beseda razodeva skrivnost Svete Trojice. Usmiljenje: to je poslednje in najvišje dejanje, s katerim nam prihaja naproti Bog... Usmiljenje: to je pot, ki povezuje Boga in človeka, ker odpira srce upanju, da bomo vedno ljubljene ne glede na meje, ki jih postavlja naš greh«. (Obličje usmiljenja, 2)

Greh prekine naš odnos z Bogom. Kristus, ki je obličje Usmiljenega Očeta, nam grehe zares odpušča, toda prav z Njim dobi greh še večji pomen. S Kristusovo daritvijo na križu namreč meja med Bogom in človekom postane bolj izrazita. Zid ločitve se podre, položaj se razjasni in sence razkadijo. Predstavljajmo si, da je Božja svetloba pred Kristusom sijala

na človeštvo skozi lino postave, potem pa Usmiljeni Kristus odstrani cel zid. Zato je vsak greh, ki ga storimo mi, ki poznamo Kristusa, še težje razumljiv. Pa vendar moramo sprejeti svoje stanje. Človek vedno ohrani svobodno voljo in s tem na zalogi zidake greha, ki znova postavljajo že odstranjeno oviro.

Dokler je zid še nizek gre, ko pa postane previsok, je človeški moči nemogoče videti čez. Toda Božje usmiljenje ne odpove. Na voljo je milost zakramenta sprave, ki vedno znova vzpostavlja pravi odnos med Bogom in človekom.

Drži torej, kar nam zagotavlja papež Frančišek, da pri spovedi Bog ne gleda na naše grehe, ampak hrepeni po človeku, ki želi zaživeti novo življenje. Spoved pomeni dovoljenje človeka Bogu, da zid podre in se zopet v polnosti sreča z njim.

Kristjan je povabljen, da hodi redno k spovedi. Mnogi prakticirajo mesečno spovedovanje. Pri tem pa je pomembna budnost, da bi se bolj naučili prepoznavati nagibe, ki nas vodijo v greh. Vsak greh ima svoje korenine v naših najglobljih pokrajinah. Od tam se enkrat mora izraziti. Usodni so torej vzroki, dejanje je že posledica. Npr. če se zalotim pri obrekovanju, je morda vzrok moje

nezaupanje prijateljem. Ali če se kar naprej lažem, je morda vzrok v tem, da sem preveč obremenjen s sabo, ker ne verjamem, da sem enkratno ustvarjen po Božji podobi. Prosimo Jezusa, da nam pokaže prave vzroke za greh, ki jih nosimo v sebi.

Ti se nam ne bodo razodeli naenkrat, zato ni slabo, če Bogu dovolimo, da bi se »ujeli« pri nekem duhovniku, ki bi postal naš redni spovednik. S tem bi dobili močno oporo za svoje duhovno življenje. Greh ni stvar enega človeka, ampak je vedno stvar človeške narave – zadeva vse človeštvo. Zato se greh odpušča v občestvu Cerkve.

Redna spoved in prejetje svetega obhajila nas bo ukoreninila v sveto Kristusovo telo. Pomagala nam bo, da bomo lažje pustili zidake greha tam kjer so in veseli živeli v prosojnosti do Boga in ljudi.

Za veliko stvar odpuščanja, ki ga prejmemo pri spovedi, se je primerno zahvaliti. Zahvala je znamenje spoštovanja, pa tudi izvir veselja. Po spovedi se zahvalimo: »Hvala Jezus, za odpuščanje in za brate in sestre s katerimi si me vcepil v svoje presveto telo. Daj, da za večno ostanem v Tebi, kjer imam vse, kar potrebujem za življenje.«

br. Mitja Marija Ponikvar

Duhovne vaje Frančiškovih otrok

Ali so se duhovne vaje Frančiškovih otrok pričele v petek, 8. januarja 2016, s prihodom otrok v Adergas? Odgovor je odločen ne. Saj smo animatorji pričeli s pripravami že septembra, ko smo določili temo duhovnih vaj in si razdelili zadolžitve. Poskrbeli smo, da je šefica (Mojca) pridobila kakšen siv las več, a na koncu nam je uspelo sestaviti dober program. Po pripravljalnem sestanku in vaji za dramsko igro smo bili pripravljeni. Duhovne vaje lahko strnemo v preprosto pesmico na melodijo otroške pesmi Na kmetiji je lepo.

V Adergasu je lepo...
Tam duhovne vaje so...
Velika hiša, krasen župnik, dobra kuh'nja,
Kaj še lepš'ga č'mo?

Frančiškovi otroci smo...
Asistenti, animatorji...

Glej s primorske, pa z ljubljanske
vsi smo regije.

V dvorani skup' se zberemo...
Kateheze tam poslušamo...
Danilo, Gregor, Vlado, Jernej
pravi carji so!

Boga vsi vedno iščemo...
Z Antonom res ga najdemo...
Dar življenja, moč Besede,
sprava z Bogom,
hvala Jezusu!

V delavnicah ustvarjamo...
Radi si prepevamo...
Spust po štengah, smeh po sobah...
Še se vrnemo!

Duhovne vaje smo zaključili čez 14 dni z
refleksijo, kjer smo misli in besede podprli z
dobro pico in po njej pri drsanju nabrali nekaj
modric ter eden počeno zapestje.

Sostrski animatorji FO

Šola za animatorje – ABC

Kako biti dober animator in kako naj poteka načrtovanje oratorija smo se v mesecu januarju in februarju učili animatorji iz mariborske, ljubljanske in murskosoboške nadškofije. Skupaj sta potekla dva vikenda šole za animatorje, prvi v Domu duhovnosti Kančevci in drugi Slivnici. Če je prvi vikend osvetlil temo animatorja, smo se na drugem podrobneje podučili o animiranju otrok in delu v skupini, ter poteku letošnjega oratorija. Na obeh vikendih skupaj je sodelovalo več kot 30 animatorjev s štirimi voditelji. Učenje so popestrili s petjem pesmi, spoznavanjem drug drugega, ogledom filma o Ostržku in igranju družabnih iger, med katerimi je bil najbolj priljubljen Scrabble. Po prvem vikendu smo se lahko tudi preverili v osvojenem znanju, saj smo v varstvo dobili otroke, ki so skupaj s starši prišli na srečanje zakonskih skupin, po

koncu drugega pa nas čaka delo po župnijah in na ADAMu. Upamo, da bodo zato letošnji oratoriji potekali s še boljšimi animatorji kot doslej in da se prihodnje leto vidimo ponovno na programu ČDE.

Maša Antončič

Anton Padovanski, prosi za nas!

Anton Padovanski, ti si Frančiškov brat. Tvoje je življenje rodilo dober sad. Prosi za nas Jezusa, da tudi mi nekoč v nebesih smejemo se sveti kot ti! Tako smo s Frančiškovi otroci iz Štajerske regije prepevali v Kančevcih od 15. -17. januarja. Čez vikend smo spoznavali življenje in čudeže sv. Antona Padovanskega.

V petek smo čas namenili predvsem spoznavanju drug drugega, v dramski igri pa smo prvič поблиže spoznali tudi sv. Antona. V katehezi smo razmišljali o tem, da je vsako življenje dar od Boga in kako prisluhniti Bogu, kaj želi od tebe.

Po kratki noči smo v soboto zjutraj kar težko razgibali naše zaspane roke in noge. Vendar smo se pri dramski igri spet zbudili in nasmejali naši enkratni dramski skupini. Presenečeni smo bili nad tolikimi čudeži, ki so se zgodili sv. Antonu. Sledile so delavnice, med katerimi so otroci zelo uživali. Izdelovali smo lončke za pisala s sv. Antonom, ribice za okrasitev svinčnikov in pekli čisto prave Antonove kruhke. Starejši otroci so med tem snemali film o sv. Antonu. Po kosilu je končno napočil čas za nogomet in prosti čas, potem pa smo polni energije nadaljevali s katehezo o spovedi in molitvi. Pri popoldanski veliki igri so otroci po postajah spoznavali Antonovo življenje npr. prenašali bolnike, jahali mulo, nosili zelje in por, lovili luno iz vodnjaka, medtem pa zbirali žetončke, ki so jih na koncu na tržnici zamenjali za sestavine, ki so jih potrebovali za dobro pridigo. Ker je bil sv. Anton zelo dober pridigar, so se tudi otroci preizkusili v pisan-

ju pridige, ki smo jih lahko potem slišali pri večerni maši. Zvečer je sledil zabavni večer z naslovom Antonovo gledališče, v katerem je vsaka skupina Frančiškovih otrok predstavila en čudež, ki se jim je že zgodil. V postelje smo šli dobre volje in nasmejani.

V nedeljo dopoldne smo ob zgodbi in slikah razmišljali o Antonovem in Frančiškovem božiču. Za konec smo poiskali še koščke sestavljanke in se igrali kviz o sv. Antonu. Zaključili smo skupaj s starši s sv. mašo v cerkvi. Bilo je res lepo! Ugotovili smo, da Bog dela velike čudeže tukaj in zdaj in da smo en takšen velik čudež tudi mi sami.

Eva Veber

Duhovne vaje za ministrante v Davči

V Davči, čudoviti vasici Cerkljanskega hribovja smo se od petka 22. januarja do nedeljskega popoldneva 24. januarja družili ministranti kapucinskih župnij. Navzoči smo bili tako ministranti iz Vipavskega Križa, Ljubljane, Ptuja in Škofje Loke. Zbrali smo

se v župnišču, kjer smo tudi spali ter izvajali aktivnosti.

Bi pa bil greh, če se v tej neokrnjeni naravi ne bi podali tudi na aktivnosti v naravi. Tako smo v soboto opravili daljši pohod, ostale dni pa smo tudi uživali, predvsem v snegu in snežnih igrah okrog našega bivališča.

Ker so to bile duhovne vaje smo seveda veliko časa posvetili tudi tej tematiki. Vsak dan smo začeli z jutranjo molitvijo, dan pa zaključili s sveto mašo ter

molitvijo. Tudi vmes smo se veliko pogovarjali o različnih temah. Rdeča nit vsega pa je bil svetnik brat Leopold Mandić, ki je eden najbolj znanih kapucinov, zlasti, ker je živel nedavno nazaj (umrl 1942). Bil pa je tudi iz naše bližine. Rojen je bil v Hercegovnem v današnji Črni gori, živel pa je v Italiji v Padovi. K njemu so ljudje prav romali k spovedi. Kot zgled delavnosti, skromnosti in vere nam je vsem kristjanom lahko za zgled, nam ministrantom pa navdih za predano služenje v ministrantski službi.

Ogledali smo si tudi prispevek o Niku Vujičiču, človeku, ki se je rodil brez rok in nog, pa vendar bolj živi življenje, kot velika večina ljudi, ki veljajo za zdrave in normalne. Zelo smo se zamislili, kako smo lahko srečni, da smo vsaj

tako zdravi, kot smo in da pravzaprav lahko svoje življenje in zdravje bolje izkoristimo.

Delali smo tako vsi skupaj kot tudi po skupinah, ki smo jih oblikovali. V vsaki pa je bil tudi vsaj en animator ter eden od bratov kapucinov.

Kot duhovni voditelji so bili z nami br. Matej Štravs, br. Klemen Verdev in br. Mitja Marija Ponikvar. Zadnji dan pa je bil z nami tudi br. Vlado Kolenko, ki nas je Križane odpeljal v dolino in domov.

Deni Krašna

FRAMAŠ – preganjan ali zelen?

Prvi marčevski vikend smo se v Vipavskem Križu zbrali Frančiškovi mladi iz cele Slovenije, da bi doživeli duhovno izkušnjo usmiljenja in se tudi srečali med seboj. Duhovne vaje so potekale pod skrivnostnim naslovom Wanted¹.

Zbrali smo se v petek zvečer v samostanu in po večerji smo se v mislih vrnili domov k našim družinam. Razmišljali smo o darovih, ki smo jih prejeli doma in si razmišljanja tudi podelili. Po skupinah smo pripravili kratke prizore, v katerih smo poskušali predstaviti tipično družino. Ti prizori so večinoma karikirali konfliktno situacijo s cancerjevskimi materami, zaposlenimi/odsotnimi očeti in iznajdljivo upornimi otroki. Humor je bil na vrhunski ravni samega Molièra, občinstvo navdušeno!

V soboto smo program nadaljevali z mašo, med katero smo ozavestili naše najpomembnejše vrednote in jih darovali Očetu na oltar. Po maši je pa prišel čas, da „gremo v miru“ iz družinskega zavetja v svet – kot pravi mladostniki. Voditelji so pripravili odlične stojnice, kjer so nam ponujali razvajanje v wellnes centru, oblikovanje popolnega telesa v fitnesu, noro „žurko“ in plesno-pijanske dogodivščine,

pri soočanju z negotovo prihodnostjo nam je pomagal vedeževalec Andrej z branjem iz kart, za mlade z vizijo pa je bila na voljo tudi poslovna svetovalnica z nasveti za uspešno in dobičkonosno kariero. Lahko smo si kupili avtomobil in se tudi okrepčali s hrano.²

Med trgovanjem smo se zabavali in poskušali iztržiti čim več za čim manjšo ceno, čeprav so bile te kar visoke: 3 vrednote. Mladi pač še nismo finančno neodvisni in Jezus je rekel, da svojih talentov res ne smemo zakopati ... Skratka svoj izbor devetih vrednot smo poskušali čim bolje izkoristiti: iskrenosti, veri in čistosti se pa res lahko odpovemo za dobro zabavo.

A dobra zabava se je končala s poosebljeno vpijočo vestjo v temni samostanski kleti, ki nas je opominjala na izgubljene vrednote. Kot zglednim mladim kristjanom nam je bilo seveda žal, zato se nas je usmilila in nas usmerila naprej. Prišli smo v svetlejši prostor, kjer sta nas dobrohotno sprejela br. Jožko in s. Urša. Ničesar nas nista spraševala, ampak nam ponudila kisle kumarice s kruhom in nas usmerila naprej, tokrat ven, kjer smo si

¹ V angleščini izraz pomeni 'zelen', uporablja pa se tudi za osebe na katere je razpisana tiralica.

² Opisov stojnic ne jemljite preveč dobesedno.

lahko poiskali miren kotiček za puščavo ob evangelijskem odlomku o izgubljenem sinu, katerega mizerijo vsi kdaj doživljamo.

In vendar kakšen pogum je to, priti pred očeta v takšnem stanju! Mar ni sin šel od doma ravno zato, da bi se izkazal in bi bil njegov oče ponosen nanj? Namesto tega se pa vrača domov kot poraženec. In tudi mi smo občutili sram, ko smo se spomnili na trenutke pred darovanjem, ko smo razmišljali o svojih vrednotah in smo tiste, ki so bile še posebej naše in dragocene, zapisali na listke in jih darovali našemu očetu. Ti trenutki so bili resnični. In sveti. In mi smo se s tem igrali, trgovali.

Ampak Oče ne more zatajiti svoje krvi in svojega mesa. On ne obsoja, ne sprašuje zakaj, ampak praznuje ob vrnjenem sinu, saj si ga je vendar želel ob sebi, da bi mu lahko dal vse kar ima. To smo tudi občutili v zakramentu svete spovedi.

Dobremu opazovalcu zagotovo ni ušlo kako močno se je po tej izkušnji vračanja spremenilo vzdušje med nami. Imela sem občutek

kot bi se nekaj odprlo, sprostilo, še posebej med slavljenjem Najsvetejšega, Živega Boga. Pri tem je sodeloval bend Vozel iz Vipavskega Križa s slavnimi pesmimi. Po slavljenju smo praznovanje nadaljevali s slavnostno večerjo in zabavnim, smeha polnim večerom.

V nedeljo je naše praznovanje doseglo vrhunec s sveto mašo pri kateri smo sodelovali in se srečali z župljani. Bilo je enostavno lepo.

Na koncu smo bili malo žalostni, saj smo se med seboj povezali in spletli prijateljstva, sestrstva ter bratstva, še bolj pa hvaležni, da smo tako otipljivo spoznali in doživeli Jezusovo priliko in Božje usmiljenje.

Za to gre zahvala najprej Frančiškovim bratom in sestram, ki resnično dajejo svoja življenja za nas, da ostajamo Frančiškovi in Jezusovi, kljub našim ranam in slabostim. Veliko dela so v ta vikend vložili tudi animatorji in voditeljica Emanuela. Hvala kuharicam in še komu. Posebna zahvala tudi pričevalcema Evi in Klemnu, ki sta z nami delila svoji izkušnji iskanja vere.

Valentina Čermelj

Kaj imajo skupnega sveta Ana, lev Aslan in Sveti Duh?

Najvišja hvala pa pripada Gospodu za dar usmiljenja – dajmo ga živeti!

Morda jim je skupno še kaj drugega, gotovo pa birmanci od sv. Jožefa v Mariboru ob tem pomislimo na duhovne vaje, ki smo jih v februarju preživeli v Halozah.

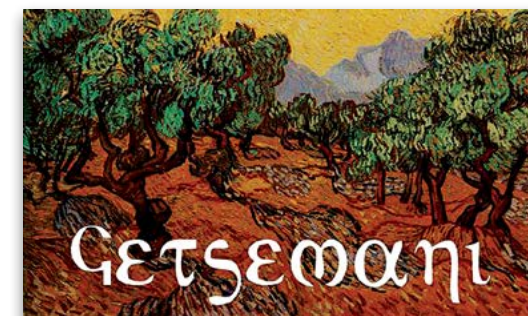
Narnija je bila namreč osnovna tema tridnevnega druženja, na katerega smo se k cerkvi svete Ane odpravili skupaj z animatorji en petkov večer. Čeprav je bila nastanitev bolj v pustolovskem stilu, nas to ni motilo. Da se bomo imeli fino, pa smo tako ali tako že vedeli, saj smo radi skupaj. Povezovanje med seboj, razmišljanje o vlogi Boga v našem življenju, film o Aslanu in štirih otrocih, zabavne igre in domislice so to prepričanje samo še utrdile. Ob tem pa smo urili še naša čutila, saj se je v skupnem prostoru dalo narediti čisto temo, igre pa so s tem postale samo še bolj zabavne.

V soboto sta nas obiskala s. Zdenka in pater Vinko. Skupaj smo praznovali sveto mašo, s. Zdenko pa smo potem v pogovoru izprašali o vsem mogočem. Tudi o tem, kaj si misli o

zombijih. »Najdite svoj prostor znotraj Cerkve in verjamite, da vas ima Bog rad,« je bilo njeno zaključno sporočilo, s katerim se je od nas poslovila. Sami pa smo zunaj ob ognju, kjer so nam fantje pripravili večerjo, in kasneje v hiši nadaljevali s programom. Ob koncu filma in večera so tudi fantje morali priznati, da med duhovi vseeno vlada Sveti Duh in da je ob njem vsak strah odveč. K občutku, da smo skupaj močnejši, pa je pomagala tudi zmaga, ki smo jo priigrali v igrici Gospodar prstanov.

Duhovne vaje smo v nedeljo sklenili s sveto mašo v domači župniji pri svetem Jožefu, ki smo jo s svojim sodelovanjem oblikovali. Nato pa je (če sodim po sebi) doma sledilo spanje, v ponedeljek pri rednem verouku pa obujanje spominov in seveda iskanje možnosti, da tak vikend še ponovimo.

birmanka od sv. Jožefa

od 20. 3. zvečer
do 22. 3. 2016
v Vipavskem Križu

Za fante (18-32 let), ki želijo iti na pot, v molitev, premišljevanje... da bi podoživeli Jezusovo trpljenje, smrtni strah, da bi poskusili vsaj malo začutiti, kar je čutil On in kaj se je podilo po glavah apostolov. Gre za pripravo na obhajanje velikonočnih praznikov: skrivnosti trpljenja, smrti in vstajenja našega Gospoda Jezusa Kristusa. Obvezna oprema: Sveto pismo in beležka, spalna vreča in podloga, obutev in obleka za hojo – romanje po Getsemaniji.

Vodita br. Jakob in br. Luka
Informacije in prijave:
br.jakob.kunsic@gmail.com
luka@kapucini.si

Ostanite tukaj in bodite! (Mr 14, 34)

MOLITVENA NAVEZA

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

za dobre družine in duhovne poklice

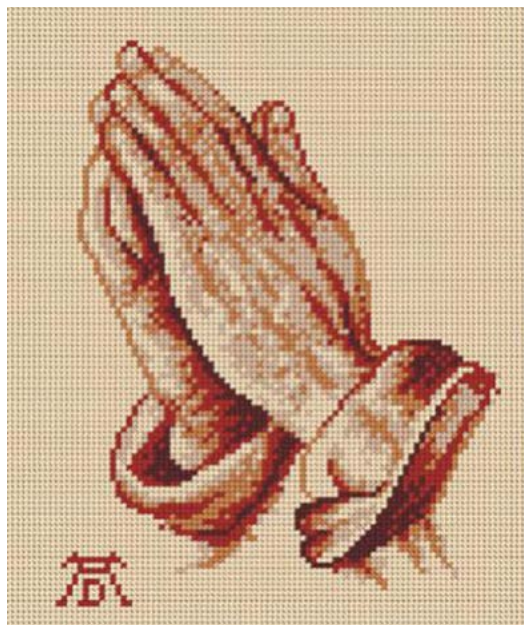
Večerna molitev brez besed

Hvala vam, ker verjamete v moč molitve in ste sprejeli naše vabilo ter se pridružili vedno številčnejši molitveni navezi za velikodušno podporo družinam, da bi tudi njim pogosto nenaklonjenem okolju in duhu časa zaznale in sprejele »neznansko Kristusovo moč« - je zapisal br. Štefan Kožuh, sedanji generalni vikar kapucinskega reda, v svojem prvem vabilu k Molitveni navezi.

V naše molitve polagamo prošnjo, naj Gospod s svojo navzočnostjo po družinah da možnost doživeti, da je Božje kraljestvo res lahko med nami. Evangelij je veselo oznanilo, po duhovnikih in redovnikih postaja tudi veselo življenje.

Molitve so različne: bodisi, da so skupne, osebne, liturgične... Ne dolgo tega sem bral lepo pripoved, objavljeno v Ognjišča, še o neki »drugi« molitvi, pod naslovom Večerna molitev brez besed. Mene je ta zapis močno nagovoril. Vam ga posredujem.

Pred menoj sedi mati. Stara je in zelo slabotna. Upadli in zgubani obraz šteje neskončno dolga leta življenjskih bojov in skrbi. Globoko udrte oči zro vame z nešteto neizrečenih vprašanj. Dolgo molčiva. V tem molku so glasnejše besede, ki jih govori moja duša. Petero otrok nas je rodila in vzgojila v poštenju in trdni, globoki krščanski veri.

Čutim, da jo nekaj muči, da mi želi nekaj povedati. »Kaj vas muči, mama?« Obotavlja se, kakor da jo je sram. Potem reče plaho, kakor otrok: »Ne morem več moliti... Ne gre... besede sem pozabila...« Zdrznem se in pomislim, koliko let je zvesto molila, hodila v cerkev, se bojevala za svojo vero. Koliko let nam je bila svetel zgled pobožnosti in zvestobe Bogu. Zdaj je prišel tisti kruti čas dvomov, strahu pred smrtjo in strašne onemoglosti.

Kaj naj storim? Te oči me gledajo vdano in proseče. Nagnem se k njej. Vem, da moram zbrati v sebi najlepše besede svojega življenja. Najti moram najtrdnjšo resnico največji pogum in najpreprostejšo misel.

Stegnem tresoči roki in vzamem v dlan njene roke. Tresejo se, prsti so suhi, koža zgubana, pomodrela. »Takole, mama! Te roke so garale osemdeset let. Sploh vam ni treba moliti z besedami. Te roke so blagoslovljene in molijo same! Samo takole skupaj jih dajte in molite. Tako moli vaša pridnost, skrbnost, vernost, poštenost. Čisto preprosto je, ali ne?« Njene ustnice se blago nasmehnejo. Kakor otrok je, ki ga učijo prvih molitev.

Odhajam, toda na vratih se obrnem in pogledam mamo. Njen pogled strmi v daljavo, a njeni roki sta sklenjeni v nemi večerni molitvi. Globoko v srcu jokam od žalosti in veselja...

Da, sestre in bratje, tudi taka večerna molitev brez besed ima svojo vrednost pri Bogu. Prav je, da se je zavedamo in ovrednotimo.

Z vami v navezi: br. Placid, ki vam želi v imenu slovenskih kapucinov VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!

Še nekaj informacij: Naša spletna stran je: <http://www.kapucini.si/>, ki jo ureja br. Matej Nastran in prinaša od časa do časa tudi novice o MOLITVENI NAVEZI.

VABILO NA DUHOVNE VAJE ZA ČLANE MOLITVENE NAVEZE IN MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

13. — 15. maj

Jezus je s postavitvijo zakramentov svetega reda in svetega zakona pokazal dve temeljni področji človekove poklicanosti: v duhovni poklic ali v zakonsko življenje, to je v ustanovitev družine. V Cerkvi, kjer se delita ta dva zakramenta in kjer se obhajajo redovne zaobljube, Kristus z mladim človekom sklepa zavezo. Z njo mu izkazuje veliko zaupanje in ga pošilja, naj z Božjo pomočjo uresniči, k čemur je poklican.

V našem času se srečujemo z dejstvom, da je prav gledanje na življenje kot na poklicanost pri mladih kakor tudi pri mnogih odraslih slabo vrednoteno. Namesto o poklicanosti govorimo o karieri, dosežkih in uspešnosti. Splošno družbeno ozračje ni naklonjeno ustanavljanju družine, še manj duhovnim poklicem. Odkrivamo, da je najprej potrebno nekaj narediti, da bomo dobre družine in duhovne poklice bolj cenili. Prvi korak vidimo v molitvi za dobre družine in duhovne poklice.

Pridružite se nam lahko vsi, posebej še člani različnih molitvenih zvez: Živi rožni venec, Rože živega rožnega venca, ...

Prijavite se: Bratje kapucini, Kančevci 38, 9206 Križevci v Prekmurju.

Iz knjižice: Dom duhovnosti Kančevci...dogajanje

Dom duhovnosti
Kančevci

...dogajanje

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Prinašati luč Božjega usmiljenja in ljubezni

S. Agata Ulaga se je udeležila DMŽ in zapisala: »Ker me je že vabilo na Delavnice molitve in življenja močno nagovarjalo k udeležbi, sem se prijavila oz. sem vstopila. Zdaj sem Bogu iz srca hvaležna za ta milostni čas, za Božjo besedo, ki je živa in me osvobaja strahu in pretirane skrbi, pred izzivi vsakdanjega življenja. Jezus me je v teh urah posebej učil moliti, se bližati Očetu, ki vedno čaka ... Čas svete pol ure je bil res dragocen, čeprav sem se večkrat znašla v mojih načrtih, razmišljanju in tudi odstopanju. Treba se je bilo vrniti k izviru Božje besede in jo ponavljati, da bi le ta lahko obrodila sadove tudi v meni. Obleči se v Njegovo podobo, izročati se v Njegove roke in stopiti na pota k ljudem ter prinašati luč Božjega usmiljenja in ljubezni ... Odkriti v vsakem Njegov obraz. Pozabljati nase in v veri zaupati tudi v Božji molk. Ta je bil še posebno zgovoren v puščavi, kjer sem poslušala Jezusa, kako z Božjo besedo odgovarjati na skušnjave, ki se vsiljujejo. Iskati samoto, ki pripelje do Očeta, prisluhniti glasu vesti, da bi prepoznala kakšno poslanstvo ima danes za mene On, ki ne gleda na leta, sposobnosti, ampak na ponižno sodelovanje z njegovimi darovi. Vedno znova se v molitvi srečujem z vprašanjem: „Kaj bi na mojem mestu storil Jezus?“ In znova in znova z zaupanjem moledujem: „Gospod, prosim te, daj mi milost, da bom slišala in prepoznala tvoj odgovor sredi sveta!“

Da bi nam Jezus pomagal razumeti, kako je Oče usmiljenje, nežnost in ljubezen, je uporabil čudovite prispodobе. Pripoveduje zgodbo o izgubljeni ovci in o pastirju, ki prei-

šče nebo in zemljo, dokler je ne najde, potem pa pripravi veliko praznovanje. V nadaljevanju pripoveduje priliko o ženi, ki je izgubila novčič, pometla hišo. Kako je bila vesela, ko ga je spet našla! In čudovita prilika o izgubljenem sinu. Kakšna ganjenost je prevzela Očeta, ko je dobil nazaj sina, izgubljenega sina! (prim. Lk 15,1-24) V Očetovem srcu je vse ljubezen, odpuščanje in usmiljenje. Zanj je odpuščanje praznik.

Ko so plemenitemu očetu sporočili, da se mladenič vrača domov, je od veselja poskočil, pohitel po stopnicah, zajahal najhitrejšega konja, mu šel naproti, ga objel in poljubil. Delavcem je naročil: *„Zvesti služabniki, ki ste vztrajno delali z menoj od zore do mraka vseh teh petindvajset let, prav je, da veste, da je to najsrečnejši dan mojega življenja, kajti imel sem sina, ki je bil mrtev, pa je oživel; izgubil sem ga, pa sem ga spet našel. Pripravite najsijajnejšo gostijo, kar jih pomnim v svojem življenju, dajte mu zlat prstan in s knežjimi oblačili pokrijte njegovo goloto. Pojdite na*

pota in pripeljite vse lačne, da bodo vsi deležni tega praznovanja, kajti to je najsrečnejši dan mojega življenja.“

»Moj Bog, pričakuješ nas, vse in vsakega posebej. Hodimo skupaj ... Na koncu bodo tvoje roke tiste, ki nas bodo vse sprejele in tvoje oči, ki bodo gledale, če nihče ne manjka.« (Steza, 10)

Ko se je Jezus tisto slavno noč še zadnjič sestal s svojimi učenci v dvorani zadnje večerje, jim je zaupal: »Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil, da bi tudi vi ljubili drug drugega.« (prim. Jn 15,9). Jezus Kristus je Sin, ki je bil poslan na svet, da bi nam razkril tisočkrat blagoslovljeni obraz svojega in našega Očeta. Iz Očetovega srca izvira ljubezen kot živi tok in se preobilno razliva v Jezusovo srce. Toda preden se ta ljubezen vrne nazaj k Očetu, preteče dolgo, dolgo pot med brati in sestrami, nenehno narašča in zori, dokler se prepolna in prekipavajoča ne vrne v svoj prvotni izvir, ki je Očetovo srce. Kako torej ljubiti? Evangelist Janez nam ponuja odgovor: »On je dal svoje življenje za nas in mi moramo dati svoje življenje drug za drugega.« *Dati življenje!* Takšna je torej definicija ljubezni. Ta ljubezen je zahtevna in konkretna; ljubezen, ki pozna odpoved in smrt. Evangelij pravi: »Jezusu se je gobavec zasmilil, iztegnil je roko, se ga dotaknil in mu rekel: Hočem, bodi očiščen.« Na drugem mestu beremo: »Jezusu so se smilile množice in bolniki.« Dokler ni ozdravil vodeničnega človeka, si ni mogel privoščiti, da bi nekaj pojedel. Ko je učil v shodnici, je prekinil svoj govor, da bi ozdravil človeka s suho roko. Da bi bili usmiljeni in rahločutni kakor Jezus, ki je zbiral okrog sebe veliko množico zatiranih in stiskanih zaradi vsakovrstnih bremen. Obljubil jim je nekaj počitka in srčnega miru. Nekoč je tudi slovesno izjavil, da je prišel ozdravljat ranjena srca, oznanjat

sužnjem svobodo, vračat slepim vid in zatiranim prostost. Jezus se je z vsem, kar je bil, predal zapuščenim: njim je posvetil svoje misli, svojo molitev, svoje delo, svoje besede, svojo utrujenost, svoje roke, celo svojo slino in rob svoje obleke. Dela usmiljenja je dal na program zadnje preizkušnje, kot pogoj za vstop v nebeško kraljestvo. Z veliko rahločutnostjo se je poistovetil s pomoči potrebnimi vseh časov: »Ko ste priskočili na pomoč lačnim, žejnim, nagim, bolnim ali jetnikom, ste to storili meni.«

Dragi bralec, draga bralka, vabim te k molitvi gledanja ob podobi-logotipu svetega leta usmiljenja:

- kliči Svetega Duha in nato nekaj časa mirno opazuj podobo v celoti in podrobnostih;
- vedro in zbrano sprejemaj vse vtise, ki jih podoba zbuja v tebi: potrpežljivost, mir, usmiljenje, blagost, moč ...
- predstavljaš si, da si ti v tej podobi, ti si tisti, ki čuti potrpežljivost, spokojnost, usmiljenje, moč, blagost ... (v tem razpoloženju ostani nekaj trenutkov).
- v mislih se prestavi v življenje in si predstavljaš težke položaje, ki jih premaguješ z razpoloženjem, ki ga v tem trenutku občutiš. Jezusa prosim, naj ti podati takšno razpoloženje.

»Nekega dne si me pogledal, tako kot si pogledal Petra ... Moje oči te niso videle, toda čutil sem, da se nebo spušča do mojih rok. - Kakšno bitko tišine sta tiste noči bojevali tvoja ljubezen in moja želja! – Nekega dne si me pogledal in še vedno čudim sled tistega joka, ki je vžgal mojo notranjost. Še vedno imam na vseh svojih poteh pred očmi tisto srečanje ... Nekega dne si me pogledal, tako kot si pogledal Petra.« (Steza, 26)

Po virih DMŽ povzela: Bernarda Ziherl

Relikvije p. Pija v Sloveniji

Foto: Izidor Šček, Radio Ognjišče

Br. Andreas Waltermann

Le zakaj bi kdo šel v Fush Arrez? Propadajoče mesto, razpadajoče ceste, zaprte tovarne se podirajo, zapuščeni rudniki bakra in drugih kovin po vaseh pa sesedajo. Znano je po pridelavi mamil, industrija je za desetletja onesnažila okolje, kdor le more, beži ven, vsaj v druga mesta, če ne v tujino, Grčijo, Italijo, Nemčijo. In prav iz Nemčije je njihov župnik, brat Andreas Waltermann, ki že od leta 2008 upravlja njihovo in še dve drugi župniji. Območje njegovega delovanja je ima premer več kot 60 km, oskrbuje 6000 katoličanov v, vsega skupaj poleg mesta, še 18 vaseh. Naslednja duhovnika najdemo v mestu Puka oziroma Fierze. Pri pastoralnem delu mu poleg trenutno dveh nemških sester redovnic s. Gratie in s. Martine pomagajo še pastoralni asistent Franz in nekaj katehistov.

Brat Andreas je doma iz Münstra. Njegov oče je bil javni tožilec in od tod verjetno tudi »močne besede opomina«, ki jih sam brat Andreas rad uporablja predvsem v odnosu do zaspanih ali koruptivnih občinskih oziroma državnih veljakov in ostalih, ki so tega potrebni. Ko je kot mladostnik iskal svojo pot v življenju, mu prvo tovrstno srečanje z bratom kapucinom ni ostalo v lepem spominu. Popolnoma drugače pa je bilo, ko so bratje kapucini organizirali romanje v Assisi in Rim, in si je eden izmed njih res vzel čas zanj. Čez nekaj časa je vstopil h kapucinom in postal redovnik in duhovnik. Pred odhodom v misijone je deloval med brezdomci in bil magister novincev. Ko so iskali misijonarje za Kosovo, se je prijavil in se tudi že v Nemčiji začel učiti albanščine. Ker je načrt za Kosovo propadel, je odšel v Nenshat, kjer se je nekaj časa prijavil na Albanijo med italijanskimi brati. Krst

je bil zelo divji: »Ko sem prišel v Nenshat, si je edini naš duhovnik tam hudo poškodovano nogo in je odšel v Italijo na zdravljenje. Z mojo slabo albanščino sem moral takoj maševati, pridigati... Napisal sem pridigo, ki mi jo je popravil brat Gjon, domačin in potem Sem pač pridigal.« »Med pogovorom sem se ustavil na sredini stavka, ker nisem vedel, kako naprej....« Ko se je bolje naučil jezika in so se razmere v Nenshatu normalizirale, je odšel še 80 km naprej, na sedanjo postojanko. Sestre vodijo vrtec, imajo tudi kmetijo s kravami, kokošmi, racami in zajci. Vodijo tudi ambulanto in lekarno. Na misijonu vsak mesec razdelijo

pomoč tristo družinam, ki pridejo na njihovo dvorišče. Enkrat letno, dobijo zainteresirani tudi mladega prašička in vrečo krmil. Ko odraste in ga zakoljejo, 20% vrednosti mesa vrnejo misijonu za vzgojo k odgovornosti in da se lahko projekt nadaljuje. Brat Andreas ne prenaša, kako ljudje živijo v revščini, država pa stoji križem rok. Sam je poskrbel za gradnjo dvajsetih novih hiš in za preko sto obnov. Četudi stare hiše na pogled izgledajo velike, pa ima pogosto vsaka soba svojega lastnika in čeprav ta recimo živi v Tirani in pride le enkrat letno tja, je družina, ki dejansko živi v hiši ne sme uporabljati. A ne ustavi se le pri hišah.

Do marsikatero vasi pred bratom Andreasom ni bilo ne mosta ne ceste. Njegove »močne besede« pa tudi niso naletele na odprta ušesa domačih politikov, ampak njegovih rojakov. Kot ob gradnji hiš tudi pri mostovih in cestah, cerkvah, ne gre brez velike verige dobrotnikov iz predvsem Avstrije in Nemčije. Brat vzgaja tudi k odgovornosti. Material za hišo morajo skrbno varovati. Če izgine le ena stvar, vse spet naložijo na misijonski tovornjak in odpeljejo v skladišče. Pri gradnji morajo pomagati in podobno. Obdarovanci se zavedajo, da je to njihova edina možnost za izboljšanje položaja in skrbno poskrbijo, da naredijo vse, kar je potrebno. Tudi sami bratje, ki smo bili en teden pri njemu na

obisku, smo lahko okušali sadove njegovega dela. Videli smo veliko srečnih obrazov, recimo starke, ki ni imela ničesar, pa je podarila vsakemu pomarančo, od samega veselja, da ona in družina enega od sinov ne živijo več natlačeni v stari hiši, potrebni zidarske obdelave, po njej bo postala udobnejši dom družine drugega sina. Brat Andreas redno obiskuje družine, se pogovarja z ljudmi, jih spoveduje in pripravlja na zakramente. Že v nedeljo zjutraj, ko smo odšli k prvi nedeljski maši v eno izmed župnij, je stvar zgledala tako, da je br. Andreas polnega Land Roverja izredno vešče, brez popuščanja gnal po luknz jastem kolovozu, se občasno ustavil in koga pozdravil, nato pa mu je sovoznica v podobi s. Gratie pomolila velik zvonec na daljšem ročaju. Ta se je kmalu oglasil na zunanji strani terenca ob vztrajnem pogonu brata misijo-

narja. Pred vsakim zaselkom se je zgodba ponovila. Zapeljali smo se mimo cerkve in še naprej zvonili, da bi čim več ljudi slišalo veselo novico. Svetišče je bilo brez elektrike, pred mašo je brat Andreas spovedoval, po njej pa poklepetal z domačini, naložil najprej enega fanta, ki v drugem mestu obiskuje elektrotehnično srednjo šolo, potem pa smo se spustili proti dolini. Tudi ko so maše drugod, se redno

pobira mimoidoče v misijonske avte. Ker se močno poznajo desetletja brez verske oskrbe, imajo ljudje po klopeh mašne obrazce, da lahko spremljajo potek maše. Nekaj posebnega pa je tudi »polizakramentalna maša«. Pri eni maši je bilo krščenih devet odraslih, bilo je tudi deset prvih obhajil, deset birm in štiri poroke. Dva para sta bila tako revna, da si nista mogla privoščiti niti poročnih prstanov. Čeprav ni bilo fanfar, gore cvetja, je bilo vse lepo, skromno preprosto, a duhovno izredno bogato. »Misijonar mora obvezno znati jezik domačinov, obvezno! Brez tega ne gre!« pri-bije. Če boste kdaj na avtocesti med hrvaško in avstrijsko mejo srečali bel džip ali srebrnega golfa z albansko tablico, za volanom pa bradatega visokega misijonarja, potem je to verjetno brat Andreas, misijonar v Albaniji.

br. Gregor Rehar

Blaženi mučenci iz škofije Chimbote

5. decembra lani so bili v Peruju za blažene razglašeni trije mučenci; dva poljska minorita Zbigniew Strzałkowski, Michał Tomaszek in italijanski škofijski duhovnik Alessandro Dordi.

Čeprav danes Peru velja za državo hitrega gospodarskega razvoja, je bil še v osemdesetih letih prejšnjega stoletja precej revna in nasilna država. Kot odziv na veliko birokracijo v perujski družbi je komunistična partija – Svetla pot pod vplivom filozofije kitajskega voditelja Mao Zetonga (ta je zagovarjal vojno za osvoboditev delavcev) začela delovati kot gverilska teroristična organizacija.

Kljub temu da je s tem postal Peru nevarna država, se je mnogo evropskih misijonarjev odločilo zanj. Med njimi tudi poljska minorita Strzałkowski (1958-1991) in Tomaszek (1960-1991), ki sta v bogoslovje vstopila kmalu po izvolitvi papeža Janeza Pavla II.

Leta 1988 je najprej v Peru kot misijonar odšel Strzałkowski (skupaj s še enim sobratom), čez eno leto pa mu je sledil tudi Tomaszek. Kraj Pariacoto v škofiji Chimbote je bil v tistem času revna vas Indijancev v Andih. Vendar uboštvo ni bilo le materialno, preden so minoriti tam osnovali misijon (1989) so vas le poredko obiskali duhovniki. Kar pomeni, da je sprejemanje zakramentov za naseljence bilo precej oteženo.

Nove misijonarje so prebivalci lepo sprejeli. Ko je leta 1989 deželo prizadela huda suša, so poskrbeli za dostavo hrane s pomočjo Karitasa ter domačine učili postavljanja vodo-vodnega sistema. Predvsem pa so se ukvarjali s ponovno požitvijo vere. Poučevali so jih v

verouku, jim kazali filme o življenju svetnikov in vzpodbujali mlade, da bi sodelovali v življenju Cerkve.

Seveda je vse to pomenilo grožnjo za Svetlo pot, ki je zanikala religijo in odobravalala tudi umore za doseg končnega cilja. Patri so njeno delovanje poznali. Kraj Pariacoto sam je bil brez oblasti, februarja 1990 so teroristi uničili lokalno policijsko postajo. Kljub nevarnosti pa misijonarji niso želeli zapustiti svojega mesta.

9. avgusta 1991 so v prezbiterij cerkve v Pariacotu vdrli zakrinkani teroristi, ki so duhovnike na hitrem procesu obtožili, da podpirajo imperialistično Karitas in zavirajo revolucionarno moč ljudi, ko jim govorijo o veri. Oba minorita (tretji, ki je bil na misijonu, je v tem času bil na dopustu na Poljskem) so strpali v avto, ki so ga ukradli

samostanu. Nato pa ju odpeljali v puščavo in ju tam ustrelili. Zraven so ustrelili tudi župana.

Poljska duhovnika sta bila prijatelja z očetom Dordijem (1931 -1991), ki je misijonaril v škofiji Chimbote od leta 1980. Pred tem je bil italijanski izseljenski duhovnik v Švici in duhovnik za delavce v tovarni ur. Tako da je dobro poznal težave delavcev. Tudi v Peruju je bil predan svojim vernikom, predvsem kmetom, ki jim je pomagal pri razvoju kmetijstva. Takoj ko je izvedel za usodo obeh minoritov, je svojim prijateljem rekel, da se zaveda, da je naslednji na vrsti on. Kljub temu pa je odklonil škofovo ponudbo, da se vrne v Italijo. Zaradi vsega tega je tudi v njem Svetla pot videla grožnjo. 25. avgusta 1991, ko se je vračal iz kapele, kjer je krščeval in obhajal mašo, so mu komunisti postavili zasedo. Ko je stopil iz avtomobila, so ga ustrelili.

Po ubojih v škofiji Chimbote Svetla pot ni imela več veliko somišljenikov, kmalu zatem pa je perujska vlada zaustavila njihovo delovanje, mnogi voditelji pa so pristali v zaporu.

Trije novi blaženi so prvi razglašeni mučenci v Peruju, Michał and Zbigniew pa sta tudi prva poljska beatificirana mučenca.

Fani Pečar

Nova podoba samostanske jedilnice v Milwaukeeju

Na drugo januarsko soboto so člani delavskega združenja iz dveh okrajev darovali svoje delo in znanje za osvežitev sten samostanske jedilnice v našem samostanu sv. Benedikta, kjer strežejo tudi revnim. »Radi pomagamo pri obedih te skupnosti v okviru naših letnih piknikov. Lansko poletje je br. Rob omenil, da velika jedilnica potrebuje pleskanja. To lahko zlahka naredimo. Na ta način se lahko malo oddolžimo«, sta dejala njihova voditelja Kurt in Mike. Združenje je sestavljeno iz več skupin, tako so tudi v tem primeru eni pleskali, drugi pripravili in pospravili dvorano, tretji so pomagali na druge načine, en odsek pa je daroval barvo. Naslednji dan so v njej ponudili že 300 kosil, dar enega izmed številnih dobrotnikov.

Ta naš center je konec januarja tudi pomagal pri projektu krajevnih služb popisovanja brezdomcev, ki se izvaja dvakrat letno. Poleg naše sodeluje še 100 podobnih ustanov v vsem okrožju.

Ne na igrišče, ampak v menzo za revne

V naši menzi za brezdomce v Detroitu pa so tudi imeli skrivnostne pomagače, ki so želeli pomagati brez prisotnosti fotoaparata, kamer, novinarjev. Tako so sami hoteli za ta svoj skriti, očem javnosti neopazen obisk na dan pred Božičem. »Nismo želeli, da bi javnost za to izvedela.« To počnemo zato, ker to delamo iz dobrote srca in ker nam je resnično mar za to. Če to počneš zaradi kamer, potem to počneš iz napačnih razlogov. To vam razlagam nekako proti svoji volji, ker res nočem tega obešati na veliki zvon. Res, brez medijev, prosim!« je poudaril Lance Moore, igralec v klubu ameriškega nogometa Detroit Lions.

Skupaj z njim pa so bili tudi soigralci in trenerji. Moore je pričel obiskovati tovrstne menze v času okrog Božiča pred tremi ali štirimi leti, ko je bil še pri klubu iz New Orleansa, nato ga je pot vodila za eno sezono

v Pittsburgh, kjer je šel z njim le eden izmed trenerjev. Sedaj pa je s seboj pripeljal s seboj celo ekipo. »Ne igra nobene vloge. Vesel sem sem, da je tu cela klapa, a jaz bi sicer prišel v vsakem primeru«. Pojasnil je, da se na ta način želi zahvaliti za velike talente, ki jih ima. Ne verjame, da bo njegovo služenje v kuhinji spremenilo veliko, a če bo kdo zaradi tega bolj vesel, je to to. Tudi trenerji so mnenja, da se pod na videz grobimi podobami teh igralcev ameriškega nogometa skriva veliko bolj nežno srce, kar pride do izraza tudi ob takih akcijah. Glavni trener jih celo spodbuja, naj kaj podobnega počnejo vsak teden. Vsi najraje to počnejo izven luči javnosti.

Kje smo?

Če vas pot po spletu zanese na glavno spletno stran našega reda www.ofmcap.org, boste med drugim na dnu strani, če imate stran v angleščini, našli tudi Capuchins - Where we are. Če to kliknete, se vam bo odprla stran Google Map, povezana z podatkovno bazo naše kapucinske prisotnosti v svetu. In videli boste, kje vse živimo.

Prevedel br. Gregor Rehar

»Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!« (Lk 6,36)

Papež Frančišek je za zavetnika jubileja usmiljenja izbral prav kapucina - velika svetnika in spovednika - sv. Leopolda Mandiča in sv. Pija iz Pietrelcine. Ravno v letošnjem letu pa je bil naš brat Raniero Cantalamessa - ki običajno pridiga papežu - naprošen, da pridiga vsem Slovencem, saj bo osrednji govornik na 11. radijskem misijonu od 13. do 19. marca na radiu Ognjišče. To nas nas

je spodbudilo, da smo pripravili njegovo knjigo Obličje usmiljenja – Kratka razprava o Božjem in človekovem usmiljenju. Knjiga prinaša razmišljanja o Božjem usmiljenju: kako se je kazalo v zgodovini odrešenja, kako po Kristusu ter o načinih kakor nam danes prihaja naproti po zakramentih Cerkve; ob tem pa govori o dolžnosti in delih usmiljenja, posebno o dolžnosti Cerkve in njenih služabnikov, ki so poklicani biti z grešniki usmiljeni, kakor je bil usmiljen Jezus.

V času radijskega misijona lahko knjigo kupite s posebnim popustom za pet evrov in pol, po 21. marcu pa po redni ceni 7 evrov. Knjigo lahko naročite na: <https://zalozba.kapucini.si/>

Cena 7 €
v prednaročilu
do 21. marca **5,50 €**

naročila:
zalozba.kapucini.si
zalozba@kapucini.si
031 364 316

slovenska
kapucinska
provinca

Vsake toliko srečamo film, ki nima namena imeti rekordne gledanosti in biti neizmerno popularen, ampak ima za cilj dotakniti se človeške duše. Film Soba na prvi pogled nosi težko in agresivno tematiko ugrabitve in zlorabljanja, a je vse to popolnoma v drugem planu. V prvem planu je majhen deček, ki pri petih letih šele začne spoznavati svet in se mu odpirajo galaksije novih, navdihujočih podob, za katere je celo svoje življenje mislil, da so le slike iz televizije, sedaj so pa zanj postale resničnost. Jack se je rodil v ujetništvu in cel svet, ki ga je imel, je bila njegova majhna sobica, ki si jo je delil z mamo. Ko mu uspe priti na svobodo, spozna tako dobre kot slabe plati. Babica ga takoj sprejme, medtem ko ga dedek ne more, saj v njem vidi njegovega očeta, človeka, ki je ugrabil Jackovo mamo in jo zlorabljal. A Jack na svobodi zmeraj bolj pogreša občutek, ki ga je imel v tisti njegovi mali sobici, v kateri je preživel večino svojega življenja. In se vrne v sobo, samo zato, da se lahko simbolično poslovijo od svojega starega življenja in začne z novim. Film Soba, dobitnik raznih svetovnih filmskih nagrad, je adaptacija istoimenskega romana iz leta 2010 pisateljice Emme Donoghue in se priporoča v ogled vsakomur, še posebej v težkih časih, saj ga bo ogled tega filma navdal z optimizmom v prihodnost.

Matjaž Kosi

Kančevci

11. – 13. marec 2016: **Šola za animatorje**
1. – 3. april: **Zakonska skupina Slivnica**
2. april: **DMŽ – srečanje za vztrajnost**
3. april: **Prvoobhajanci iz Pertoče in sv. Jurija**
8. – 10. april: **Šola za animatorje**
10. april: **Prvoobhajanci iz Hotize in Tišine**
14. – 17. april: **Slikanje ikon.** Vodi Silva Božinova Deskoska
15. – 17. april: **Duhovne vaje za dedke in babice.**
Vodi Marija Sraka
15. – 17. april: **Birmanci iz Hotize**
21. – 24. april: **Zakonska skupina iz Trbovelj**
22. – 24. april: **Odmik za ženske.** Vodi s. Polonca Majcenovič
24. april - 1. maj: **Teden zdravilnega posta.** Vodita: br. Miha Sekolovnik, s. Marija Irena Stele
6. – 8. maj: **Seminar za zakonske pare.** Vodita: Lidija in Jože Kociper
7. maj: **DMŽ - srečanje za vztrajnost**
13. – 15. maj: **Molitvena naveza za dobre družine in duhovne poklice.** Vodi: br. Placid Prša
20. – 22. maj: **Uvajanje v molitev.** Vodi: br. Primož Kovač
28. maj: **DMŽ - srečanje za vztrajnost**
12. – 17. junij: **Duhovne vaje za brate kapucine**
18. maj: **DMŽ - srečanje za vztrajnost**
19. – 25. junij: **Osebnostno spremljane duhovne vaje za duhovnike, redovnike in redovnice.**
Vodijo: Frančiškovi bratje in sestre
25. – 30. maj: **Teden za družine Aninega sklada**

Vipavski Križ

20. – 22. marec 2016: **Getsemani** – za fante, ki želijo iti na pot, v molitev in premišljevanje ob Jezusovem trpljenju.
Vodita br. Jakob Kunšič in br. Luka Modic

Škofja Loka

7. – 8. maj: **Duh dela. Delovni tabor za fante.**
Vodijo bratje kapucini.

Assisi

27. april – 1. maj: **Romanje za družine in odrasle.** Vodijo br. Joško Smukavec, br. Marko Senica in s. Mojca Korošec.

Sveta Gora pri Gorici

8. – 10. april 2016: **Duhovne vaje Sveto leto usmiljenja pod različnimi vidiki.** Vodi p. Mihael Vovk, OFM.
Prijava: p. Pepi Lebreht na e-naslov pepi.lebreht@rkci.si
ali telefon 05/ 330 40 2005/ 330 40 20

Ste vedeli, da ...

S pomladjo se prebujajo narava in z njo raznobarvne rastline. Ste o njih vedeli, da ...

- smo 80 % gozda na zemlji že izsekali in uničili?
- je bambus najhitreje rastoča rastlina na zemlji? V enem dnevu lahko zraste za skoraj en meter.

- so v 16. stoletju na Nizozemskem čebulice tulipanov bile vredne več kot zlato?
- so vsi deli oleandra strupeni?
- so paradižnike gojili v Peruju že pred 7000 leti?
- ima jagoda okrog 200 semen in je edino sadje, ki ima semena zunaj?

- 85 % vseh rastlin najdemo v oceanih?
- vsebuje banana naravne snovi, ki človeka osrečijo?
- banana pomeni v arabščini prst in da se šop banan imenuje roka?
- čebula vsebuje snovi, ki človeka uspavajo?

- je prvi uradni botanični vrt odprl papež Nikolaj III. v Vatikanu leta 1278?

- so rastline sposobne prepoznati rastline svoje vrste in jim omogočiti več prostora za korenine kot drugim rastlinam?
- je lupina kumarice njen najbolj hranljiv del?
- je bil lokvanj v starem Egiptu sveta roža, ki so jo uporabljali pri pogrebih?
- so vrtnice povezane z jabolki, češnjami, slivami, mandljami?

Pod katero rastlino lahko preživiš le 5 minut, potem pa umreš?

Pod lokvanjem (v vodi ☺).

Franciškov brat ima rad živali

Minljivost našega življenja

Vstajenje lepote

Bodo kapucini »dobili mlade«?

Potrebno je biti tudi tiho

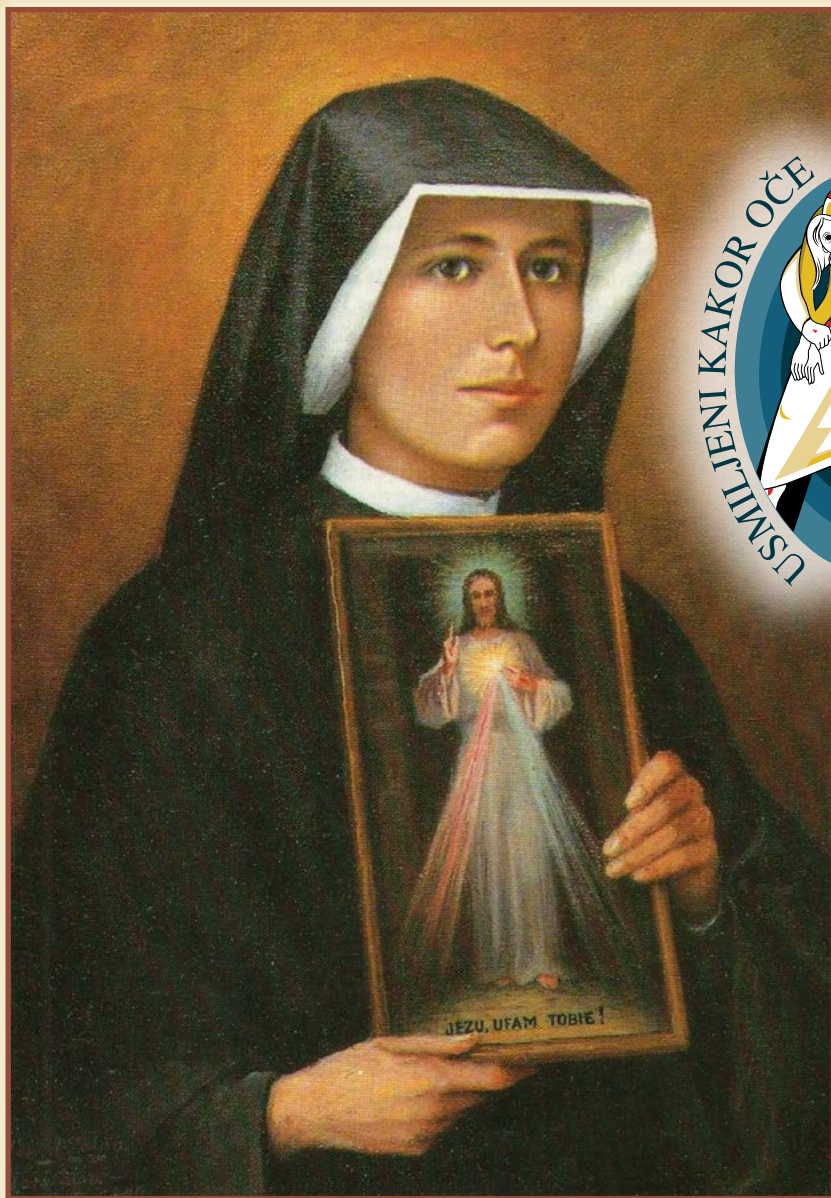
Tole bo pa dobro

Glasba me zelo navdušuje

Ne glej mi kart!

*Blagor tistim,
ki se že v zemeljskem življenju potopijo
v moje usmiljenje,
ker jih ne bo zadela sodba.*

Kristusove besede s. Favstini Kowalski